

Financiële problemen bedreigen STUK

Dat de relatie tussen kunstencentrum STUK en K.U.Leuven een haat-liefde-verhouding is, is al langer bekend. Voormalig Algemeen Beheerder van de K.U. Leuven, Vic Goedseels, sakkerde meermaals op STUK: subsidies opstrijken, maar nergens refereren aan de K.U. Leuven, klonk het verwijtend. Ook het feit dat STUK de afgelopen jaren naam heeft gemaakt in het culturele wereldje, maar dat het studentenpubliek nauwelijks volgt, zorgt voor wrijving. De geprivilegerde rol die STUK door de universiteit krijgt toegedicht, is dan ook vaak het middelpunt van vele discussies, zeker nu financiële en juridische problemen STUK bedreigen.

Robin Broos & Bram Delen

De universiteit draagt jaarlijks haar financieel steentje bij aan de werking van het kunstencentrum. De universiteit is er ook niet vies van om STUK bij te springen als de nood hoog is. Zo sloot STUK bij de K.U. Leuven enkele jaren terug een renteloze lening af van 750.000 euro voor de renovatie van het Arenbergcollege in de Naamsestraat. Dit gebouw was tot 2003 eigendom van de K.U.Leuven en sinds dat jaar — naast enkele lokalen en een auditorium dat nog steeds eigendom blijft van de universiteit — de thuishaven van het kunstencentrum. Van dat bedrag is inmiddels een deel terugbetaald, maar omwille van liquiditeitsproblemen in STUK werd het afbetalingsplan voor het resterende deel over een langere periode uitgesmeerd.

Een bijkomend probleem was de inschatting van de inkomsten om het Arenbergcollege te renoveren. STUK hoopte 226.000 euro te recupereren van de btw-administratie. Dit bleek bij de btw-controle van 2004 ijdele hoop, want de fiscus verwierp de btw-recup ter waarde van dit bedrag. Gevolg? Een gat in de begroting van de renovatiewerken van het Arenbergcollege. Dus klopte STUK aan bij de K.U.Leuven om alsnog haar begrote kosten te kunnen dekken. Het kunstencentrum hoopt deze geweigerde terugvordering alsnog te kunnen recupereren als kapitaalsubsidie van de universiteit.

LAATTIJDIGHEID

Volgens Hedwige Nuyens, Financieel Directeur van de K.U.Leuven, is van een bijkomende kapitaalsubsidie geen sprake: "Er zijn hieromtrent verschillende gesprekken gevoerd met STUK. Wij hebben ook geen enkele verplichting naar hen toe, al zijn we STUK wel genegen en hopen we natuurlijk de goede relaties te blijven onderhouden. De K.U. Leuven heeft leden in de Raad van Bestuur van STUK, maar STUK blijft een autonome organisatie. De K.U.Leuven is vorig jaar over de

brug gekomen om het liquiditeitsprobleem op te lossen, maar daar blijft het voorlopig bij."

De liquiditeitsproblemen van het kunstencentrum zouden wel eens kunnen aanslepen omwille van het juridische conflict tussen STUK en de aannemer van de renovatiewerken in het Arenberggebouw. Wegens ernstige complicaties is de aannemer van het project — *Vanhout nv* — zwaar over de afgesproken termijn van de renovatie gegaan. Omwille van die laattijdigheid besloot STUK een boete op te leggen, of met andere woorden dat bedrag van de factuur af te trekken. *Vanhout nv* is er echter van overtuigd dat de moeilijkheden werden veroorzaakt ofwel door STUK, ofwel door onvoorziene omstandigheden. Er kan dus geen sprake zijn van een korting op de factuur. Dit conflict wordt uitgevochten in de rechtbank. De rekeningen van de ingeschakelde advocaten vormen een grote, onvoorziene kost. De zaak zou jaren kunnen aanslepen en experts zien er geen goede afloop in voor STUK. De financieel directeur van STUK wenste niet te reageren.

CULTUURKAART

Het valt tevens af te wachten of de hechte band tussen het kunstencentrum en de universiteit zal uitmonden in een beter relatie met de student. De organisatoren van het Interfacultair Theaterfestival trokken de studen-

tikoze rol van STUK reeds in twijfel op hun blog. Wanneer studenten klagen over het tekort aan beschikbare zalen krijgt ze steevast de commentaar: "Maar we hebben toch net een klein fortuin in het grote, nieuwe STUK gepompt!" Het ziet er niet naar uit dat de universiteit de navelstreng met STUK snel zal doorknippen. Het centrum blijft de trouwe partner in cultuur, al wordt er gestreefd naar drempelevelaging.

STUK stond ooit voor Studenten Cultuur (afgekort als STUC). Toch klinkt vandaag vaak het verwijt dat het STUK er niet is voor de studenten. De statuten van het kunstencentrum stellen nochtans onomwonden dat het centrum er is voor de studenten en de universitaire gemeenschap in het algemeen. De opname van studenten en personeel van de K.U.Leuven in de Raad van Bestuur is de vertaling van dit principe. Verwacht wordt dat er in de nabije toekomst extra inspanningen geleverd zullen worden om studenten de weg naar het kunstencentrum terug te laten vinden.

Een nieuw artistiek team, onder leiding

Nummer 18

Studentenmobiliteit: treinen en bussen

p. 4

Interfacultair Theaterfestival en Campustoneel

p. 9

Ithaka # 14 en de kunst van wanorde

p. 16

van Steven Vandervelde, zou voor een charmeoffensief naar de studenten moeten zorgen. Een eerste wapenfeit is alvast in voorbereiding: de studenten zouden zich een cultuurkaart (lees: STUK-kaart) kunnen aanschaffen bij de inschrijving, gelijkaardig aan de huidige sportkaart.

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

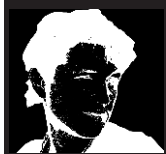
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

VVS-betoging op straat tegen financieringsvoorstel.

p. 3

(foto Roman Verraest)

Simon Schrijft

Roeren

Een mens kan niet altijd opgehokt blijven. Een dier ook niet, maar wat hebben die te zeggen? Dus zijn er van die dagen dat je naar buiten komt, de vrieslucht opsnuift en vloekend niest. Spijt walmt je tegemoet. Natuurlijk verlaat je je gouden kooi nooit zonder reden. De mijne is ditmaal een helse tocht die ik me heb voorgenomen te ondernemen: ik ga *shoppen*. Nu ja, 'voorgenomen': omstandigheden en asociale druk gingen simpelweg voorbij aan mijn eigen wil. Iedereen kraakt wel eens. Gelukkig heb ik de tegenwoordigheid van geest gehad anderen te nopen mee te gaan. Niet dat ik mijn miserie halveer door ze te delen, of dat ik zo happig ben op gezelschap, neen, het is simpeler: zien lijden doet lijden verminderen.

Met een kruis op de schouder sleffen we — wankel wankel — van winkel tot winkel. De zon schijnt, maar dat merk je binnen niet. Daar heerst artificieel licht dat broekkleuren onrechtmatig opwaardeert, daar heersen spiegels die je slanker maken dan je bent, daar heersen Vanessa's die je te hulp schieten als je nergens om gevraagd hebt. Ook hebben de pashokjes een overdosis aan oren. Hoewel ze als taak hebben mensen af te schermen, zijn ze *au fond* een inbreuk op mijn privacy. Je hoort elke beweging van je buurman, wat geen ramp zou zijn, mocht het je er niet attent op maken dat 'men' jou ook hoort. Bovendien zijn de gordijntjes van pashokjes steevast te kort of te smal, en het grootste probleem is dat er geen twee uitgangen zijn, zoals in zwembadhokjes. Vluchten is uitgesloten. En als je dan vlucht, is het enkel om naar de volgende pijnbank te kruipen.

Op straat kijken mensen me aan. Ze zien dat ik niet in hun biotoop hoor te zijn. Ik val op, word zenuwachtig. Ik val op het voetpad. Iemand vraagt me of ik het leven wel serieus neem. Ik grimlach en antwoord. Zolang het leven mij niet serieus neemt, voel ik me tot niets verplicht.

Af en toe wordt het winkelen verfrist met een stop - ver van de oorden des verderfs waar kledingstukken verkocht worden als levenloze dingen. De pauzes werken balsemend: je gaat niet vooruit, je wéét dat je daarna de draad moet heropnemen, maar je weet evenzeer dat je enkele momenten van kalmte en lethargie kan nuttigen, het hoofd knikkend boven een dampende koffie. Of een chocomelk. Oases van rust, van kust ze. Roeren kan soms zo'n genot zijn.

Na het eindeloze shoppen puf ik neer in mijn cocon. Ik heb nog net de fut om melk op te warmen en de chocolade uit de lade te nemen. Godzijdank is er altijd een volgende chocomelk.

Simon Horsten

Taxi's Benny

Boze mail

LOKO heeft een onderwijsbeleidsplan en dat heeft *Veto* geweten. Vorige week berichtte *Veto* over het LOKO-onderwijsplan en kreeg prompt een kwade mail in de bus van een werkstudent: *Veto* zou "arrogant" zijn en deed "denigrerend" over 'de werkstudent'. We hebben daarop braaf een mailtje terug gestuurd waarin stond dat wij ook maar de boodschapper waren. Maar omdat we onze verantwoordelijkheid niet willen ontlopen, kunnen we haast niet anders dan toegeven dat onze kwade werkstudent gelijk heeft.

"Arrogant" en "denigrerend" zijn misschien wat te emotioneel geladen termen, maar de visie van LOKO op de werkstudent is wel paternalistisch. Hun onderwijsplan luidt: "Andere doelgroepen (zoals werkstudenten) moeten steeds welkom zijn, maar dit betekent niet dat deze doelgroepen het uitgangspunt van ons onderwijs moeten zijn." Dat betekent zoveel als: de werkstudenten mogen komen, maar we houden geen rekening met hun specifieke eisen. Met wat zin voor overdrijving: een werkstudent mag studeren, maar dan moet hij wel stoppen met werken, want hij dient zich te conformeren met de 'reguliere student'.

Een ietwat vreemd standpunt in een samenleving met als belangrijkste grondstof 'kennis'. Het is zoveel zeggen als: de universiteit moet zoveel mogelijk lijken op een klassieke school, waar de leerlingen elke ochtend op hetzelfde uur

binnendruppelen en 's avonds samen weer afdruppen. Er is geen plaats voor een alternatieve route. Dat kan amper de bedoeling zijn.

De universiteit moet een kenniscentrum zijn en dat impliceert dat zij aangepast is aan de noden van de samenleving waarbinnen zij functioneert. De tijd dat studenten niet werkten en haast een afgescheiden minimaatschappij vormden komt (gelukkig) op de helling te staan.

Maar niet alleen wat de rekrutering van de studenten betreft is LOKO behoudsgezind, ook wat de samenstelling van de opleidingen betreft is er weinig innovatie te merken. Toch vreemd voor een tekst die "een grondig debat over het onderwijs" wil aanzwengelen. LOKO is ervan overtuigd dat de K.U.Leuven zich moet focussen op voltijdse programmajaren. Toegegeven, je moet behoorlijk wat lef hebben om dit te schrijven enkele jaren na het flexibiliseringsdecreet.

Zowat heel de universiteit heeft zich de afgelopen jaren uit de naad gewerkt om de Bama-structuur rond te krijgen. Vakken werden uitgedrukt in credits om internationaal mee te kunnen draaien. Het creditcontract werd ingevoerd door de decreetgever om verschillende vakcombinaties mogelijk te maken en zo te kunnen inspelen op specifieke behoeften van niet-reguliere studenten. En wat zegt LOKO? Het onderwijssysteem van de K.U.Leuven moet geënt zijn op het voltijdse programmajaar. Uiteraard zal LOKO niets hebben tegen het feit dat bepaalde studenten afzonderlijke credits

opnemen. Dat zou trouwens vanuit juridisch oogpunt nonsens zijn. Het is daarom niet echt evident om dit standpunt te interpreteren: wil LOKO de klok terug draaien naar de tijd dat er enkel een jaarsysteem was of beschrijven ze in het beste geval de situatie zoals ze nu is? In het laatste geval kan je je afvragen: vanwaar al die moeite voor een onderwijsplan als het louter een status-quo beschrijft? LOKO stelt dan ook zelf in haar plan dat ze "niet de onderwijsbijbel" geschreven hebben. Zoveel is wel duidelijk.

Bram Delen

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigndeerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek
Open op weekdagen van 10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

crea-langues
since 1984

4 - 14 september 2006: ACTIEF FRANS LEREN
in de Provence, Grand Canyon en Côte d'Azur
Voor 18-25 jarigen

's ochtends: 3 lessen communicatief Frans: kleine lesgroepjes, volgens niveau
's middags: een "cocktail" van sportieve, culturele en artistieke activiteiten.
Comfortabel verblijf, zuidse keuken.
Georganiseerd vervoer per TGV.

Un bain de français, succès garanti!

Info & brochure: www.crealangues.com, info@crealangues.com
contact in België: Hélène Pattyn 051/31 97 42

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

STUDENTEN EN VAKBONDEN OP STRAAT TEGEN VANDENBROUCKE

Brussel roept, Leuven snoept

Afgelopen donderdag werd in Brussel het startschot gegeven voor een reeks regionale betogingen tegen het nieuwe financieringsplan van Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke. De eisen van VVS (Vlaamse Vereniging van Studenten) waren duidelijk: "Meer middelen voor onderwijs en onderzoek!"

Ilse De Witte & Simon Horsten

VVS vraagt dat zeven procent van het BNP naar onderwijs zou gaan. Het voorstel van de minister om een outputmodel in te voeren, waarbij de universiteiten worden gesubsidieerd op basis van het aantal diploma's dat ze uitreiken, en niet van het aantal inschrijvingen, stuit op een ondubbelzinnig veto van VVS. Goed onderwijs, zo redeneert de studentenvereniging, is (deels) het gevolg van een degelijke financiering, en niet omgekeerd. Resultaatsgericht onderwijs zal volgens hen hoe dan ook tot een achteruitgang van de kwaliteit leiden. Iemand van de Universiteit Antwerpen formuleerde het zo: "Universiteiten en hogescholen zijn geen legbatterijen met als doel zo veel mogelijk output te creëren. Kwaliteit moet de norm zijn." Ook het voorstel om de inschrijvingsgelden voor aanvullende opleidingen, bissers en trissers te verhogen valt niet in goede aarde bij de Vlaamse Studentenvereniging.

FLUITCONCERT

Vooral de Brusselse universiteiten en hogescholen voelen zich in het kruis getast door het nieuwe financieringsplan van Vandenbroucke. Terwijl zij hun middelen verminderd zien, krijgt de Leuvense alma mater van Vandenbroucke, die al met een groot deel van de koek gaat lopen, nog meer middelen. De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) verkoos dan ook niet deel te nemen aan de protestacties: Leuven is niet bedreigd.

In elk geval zou Vandenbrouckes model de hogescholen en kleinere universiteiten in de armen drijven van de grotere associaties. De betogers vrezen dat die samensmelting van universiteiten en hogescholen de diversiteit van het onderwijs teniet zou doen. Het zou een verarming zijn voor een opleiding als slecht één Vlaamse professor bepaalde vakken kon doceren. Onderwijsinstellingen leggen immers verschillende accenten. De verschillende visies en ideologische overtuigingen die vandaag het onderwijslandschap bevolken, zouden verloren gaan, terwijl ze juist de sterkte betekenen van het Vlaamse onder-

wijssysteem.

De slogan "Leuven juicht, Antwerpen roept, Gent buigt, Brussel gepoept" vat de te-nen van de betoging mooi samen. Hoewel de woordvoerder van VVS erop drukte dat het om een regionale betoging ging en het dus

(foto Roman Verraest)

normaal was dat er geen Leuvense delegatie meeliep, was de Leuvense universiteit zeer nadrukkelijk de grote afwezige. Binnen VVS bood LOKO, die dankzij de grootte van de universiteit een belangrijke stem heeft, aanvankelijk nog weerwerk, maar ze liet "het zware oppositiewerk" achterwege toen bleek dat ze alleen stond met haar standpunt (zie *Veto 17*).

VVS, de studentenraden uit het Brusselse en het gemeenschappelijke vakbondsfront kwamen eensgezind de straat op. De opkomst was alvast groter dan verwacht: een stoet van zo'n 1300 studenten, vakbondsafgevaardigden (rood, groen en blauw) en vertegenwoordigers van de jongerenafdelingen van diverse politieke partijen kleurde een grijze dag in Brussel.

PASEN

De betoging vertrok aan Brussel-Centraal om van daaruit richting EHSAL te trekken, die deel uitmaakt van de associatie K.U. Leuven, en aldaar een fluitconcert in te zetten. De gemiddelde betogers moest het antwoord schuldig blijven waarom er nu precies aan de EHSAL gejoeld moest worden. Gelukkig wist de organisatie van de betoging wél op welke strategische locaties de massa moest worden losgelaten. Omdat een delegatie van de

betogers ontvangen zou worden door de kabinetschef van onderwijsminister Vandenbroucke, Dirk Van Damme, hield de betoging ook halt aan het gebouw van de Vlaamse Gemeenschap. Achteraf kwamen de woordvoerders met ongewijzigde anti-gevoelens weer

naar buiten, hoewel Dirk Van Damme de belofte had geuit om de nota over inputfinanciering in overweging te nemen. Het kabinet Vandenbroucke lost de outputfinanciering niet, omdat je "toch wel mag verwachten dat de onderwijsinstellingen die je subsidieert diploma's uitreiken."

Ergens onderweg onttaarde de aanvankelijk serene betoging in een chaotische stoet met een hoog cantusgehalte. Wanneer de eieren werden bovengehaald om het Conscience-gebouw van de Vlaamse Gemeenschap te bekogelen, verloor de betoging een deel van haar kracht. Ook enkele hoge pieten van de onderwijsbonden konden niet lachen met het zogenaamd 'ludieke' karakter van het eiergooien. Misschien wel omdat ze wisten wie de smurrie later zou moeten opruimen: het hygiënisch personeel, en niet Frank Vandenbroucke. Een aanhangwagen deed intussen dienst als *speaker's corner* voor iedereen die het wilde. Zoals de traditie het wil, waren niet alle bijdragen inhoudelijk even sterk gestoefd.

Daarna leidde de politie de betogers af naar het Noordstation. Iedereen kon naar huis, om daar te wachten op de nieuwe nota die Vandenbroucke rond Pasen hoopt klaar te hebben.

MILJOENEN EUROS

In afwachting van deze nieuwe nota, blijven de associaties niet stil zitten. Zo heeft de Leuvense associatie een eigen model uitgewerkt dat gebaseerd is op dat van Vandenbroucke, hoewel ook het omgekeerde kan kloppen. Er wordt met heel wat miljoenen euros over en weer gegooid. Zo vindt Leuven dat er 10 miljoen euro extra moet komen om de onderfinanciering van de hogescholen op te lossen, zonder in het spaarvarken van de universiteiten te beginnen graaien.

Ook zou er een oplossing moeten komen voor het historisch deficit dat bepaalde instellingen opliepen door de bevrozing van de middelen in de jaren negentig. Vooral de zogenaamde 'vroeggestijgers' — zoals de hogeschool Katho of de UGent — liepen door de bevrozing financiële achterstand op: zij kregen tijdens de jaren negentig immers meer studenten, maar hun middelen groeiden door de bevrozing niet mee aan.

Het eigenlijke model van de Associatie K.U. Leuven wil een vaste sokkel voor elke onderwijsinstelling van 15 procent van de totale enveloppe voor het hoger onderwijs. Hiervan zou 5 procent voor onderwijs zijn en 10 procent voor onderzoek. Niet elke instelling krijgt 'zomaar' deze sokkel. Hiervoor moet men voldoen aan de concentratiemaatstaf. Instellingen die te veel (afstudeer)richtingen hebben ten opzichte van hun aantal studenten, zullen hun sokkel verliezen of gehalveerd zien volgens het Leuven model. Een gelijkaardige maatstaf is uitgewerkt voor de onderzoekssokkel.

Wat niet door de sokkel verdeeld wordt valt onder het 'variabele deel' van de financiering. De associatie ambieert binnen het variabele deel een vijftig-vijftig verhouding tussen onderwijs en onderzoek. Hoewel ze beseft dat het eerder zestig-veertig zal worden in het voordeel van onderwijs.

Wat het heikel discussiepunt over inputdan wel outputfinanciering betreft, stelt de associatie een mix voor tussen output en input voor de eerste jaren. De associatie sluit evenwel niet uit dat er na verloop van tijd wordt overgestapt op louter outputgedreven financiering. Dit zou dan gekoppeld moeten worden aan het zogenaamde studiekrediet waarbij een student recht heeft om een bepaald aantal studiebewijzen te behalen: bijvoorbeeld één bachelor, één master en één schakelprogramma. Wie meer wil, zal veel geld op tafel moeten leggen en dus niet kunnen studeren aan de tarieven die we vandaag gewoon zijn.

K.U. LEUVEN STELT MASTERPLAN VOOR OM MINDERHEDEN VOORUIT TE HELPEN

Minderhedenbeleid krijgt eindelijk vorm

Er is jarenlang veel gesproken over de genderproblematiek aan de K.U. Leuven, maar veel structurele veranderingen vielen er niet te noteren. Rector Vervenne beloofde daar iets aan te doen en die belofte wordt nu ingelost. Vorige week stelde de universiteit haar 'Masterplan Gelijke Kansen en Diversiteit'. Het is enerzijds een theoretisch onderbouwde visie, maar bevat het ook erg concrete maatregelen. Er is dus hoop.

Gijs Van Gassen

Het ziet er dus naar uit dat er eindelijk effectief een beleid gevoerd zal worden rond minderheden aan de K.U. Leuven. Dat bleef voorlopig immers vooral beperkt tot mooie intentieverklaringen. Met het Masterplan heeft het beleid een instrument in handen dat een visie formuleert en meteen ook praktische voorstellen doet om die visie te implementeren. Minderheden worden in het nieuwe plan ook minder eng bekeken dan alleen vrouwen. Ook allochtonen en "personen met een functiebeperking" krijgen een plaats in het diversiteitsplan. Het uitgangspunt is immers dat diversiteit op zich waardevol is, omdat het verrijkend zou werken. Terwijl men zich vroeger

toespitste op dat ene concrete maar ook urgente probleem, de ondervetegenwoordiging van vrouwen, gaat de K.U. Leuven zich nu werkelijk met diversiteit bezighouden.

Vanuit dat uitgangspunt zou het dan ideaal zijn, zowel voor de minderheden als voor de universiteit, dat alle minderheidsgroepen op alle niveaus mee beslissingen nemen. Op die manier is een doelgroepenbeleid overbodig, omdat de doelgroepen dan overal al vertegenwoordigd zijn. Dat is de langetermijnvisie voor de universiteit: een geïntegreerd beleid zonder speciaal doelgroepenbeleid. Maar omdat dat voorlopig nog toekomstmuziek is, wordt er op korte termijn net wel met zo'n doelgroepenbeleid gewerkt. Elke groep begint immers vanuit een andere positie aan haar inhaalbeweging. Die inhaalbeweging moet gestimuleerd en begeleid worden en daarvoor worden drie adviesraden opgericht, één voor elke doelgroep.

ACCENTEN

Voor de drie doelgroepen zal op een aantal gemeenschappelijke punten worden gewerkt. Misschien het belangrijkste en zeker het opvallendste daarvan is een wijziging in de benoemingspolitiek aan de K.U. Leuven. Voortaan zullen niet enkel meer de leeftijd of anciënniteit in rekening worden

gebracht. Door rekening te houden met "meerdere criteria en profielen" zal de "normwerknemer" (lees: gezonde blanke man) in vraag worden gesteld. Volgens het plan moet er gewerkt worden met de voltijds equivalente jaren academische arbeid, zodat eventuele onderbrekingen, zoals zwangerschappen of een sociaal engagement, geen belemmering meer vormen voor een bevordering. Daarbij kan de vraag gesteld worden of die maatregel altijd een positief effect zal sorteren. Het zijn immers diegenen die hun academische loopbaan niet onderbreken, die het makkelijkst en snelst de voltijdse jaren academische arbeid zullen realiseren.

Verder kan elke adviesraad zijn eigen accenten leggen. Zo kan die voor vrouwen een regeling uitwerken voor zwangerschapsverlof. De adviesraden voor allochtonen of functiebeperkingen kunnen dan weer nadenken over taalcursussen of digitale toegankelijkheid.

In *Veto 13* moest Sabine Van Huffel, rectoraal adviseur Gelijke Kansen, nog klagen dat ze te weinig middelen ter beschikking kreeg. Hopelijk verandert ook dat in de nabije toekomst.

De volledige tekst van het Masterplan is te vinden op <http://www.kuleuven.be/diversiteit/>

STUDENTENMOBILITEIT DOOR DE BRIL VAN DE STUVO'S

“We gaan voor een duurzame en milieubewuste mobiliteit”

Staatssecretaris voor Overheidsbedrijven Bruno Tuybens (sp.a) lanceerde enkele weken geleden een aantal voorstellen om studenten meer gebruik te laten maken van het openbaar vervoer. Blikvanger was het idee van gratis treinvervoer voor studenten.

Simon Horsten & Robin Broos

Bruno Tuybens verklaarde in De Zevende Dag tegen het einde van de legislatuur, midden 2007, gratis of bijna gratis studentenabonnementen te willen aanbieden, “afhankelijk van de budgettaire ruimte”. CD&V was tegen en argumenteerde dat studenten al maar 45 procent van het normale tarief moeten betalen voor abonnementen en dat de nationale spoorwegmaatschappij zich beter zou concentreren op aantrekkelijkere tarieven en betere dienstverlening voor de modale reiziger.

DUURZAAMHEID

In de discussie bleef het even stil bij de hoger onderwijsinstellingen zelf, maar nu is er ook door hen (tenminste, door de diensten studentenvoorzittingen) een standpunt ingenomen inzake studentenmobiliteit. De stuvo's, zo titelde een persmededeling van de

hogescholen, “gaan voor een duurzame en milieubewuste mobiliteit.” Ze staan pal achter de plannen van Tuybens, maar betogen dat de voorstellen voor NMBS niet volstaan: de Vlaamse studenten hebben nood aan een geïntegreerd mobiliteitsbeleid, waarbij alle betrokken partijen (van de studenten over de vervoersmaatschappijen tot de academische instellingen) op elkaar inspelen en samenwerken. Bovendien pleiten de stuvo's voor de invoer van een Openbaar Vervoerskaart, zoals die in Nederland bestaat. Dat zou een effectieve, efficiënte oplossing zijn voor de overvloed aan ‘reductiekaarten’ en specifieke initiatieven die er nu zijn voor jongeren en studenten: Go-Pass, Buzzy Pazz, Omnipas, de inzet van nacht-bussen in studentensteden, de Actie Openbaar vervoer voor Vlaamse studenten in Brussel, en ga zo maar door.

De K.U.Leuven heeft vooralsnog geen up-to-date visie op studentenmobiliteit. Ze wacht de resultaten af van de enquête die onlangs naar alle studenten werd gestuurd, ook naar die van de hogescholen van de associatie. Men hoopt de gegevens tegen het einde van dit academiejaar te hebben verwerkt, zodat er een structurele en uitgewerkte toekomstvisie voor studentenmobiliteit kan worden geschreven. In tussentijd schaarde de Dienst Studentenvoorzittingen zich alleszins achter het

pleidooi van de hogescholen. De klemtoon ligt bij de Leuvense universiteit op drie peilers: democratisering, duurzaamheid en rekrutering. Dat laatste wordt gemotiveerd door de bemerking dat de aantrekkingskracht van een universiteit mede bepaald wordt door de bereikbaarheid ervan en de voorzieningen die worden aangeboden.

FIETSENSTALLING

Wel maakt de dienst een kanttekening: ze wil namelijk vermijden dat er als gevolg van gratis (trein)vervoer studenten zullen zijn die van hun ouders niet meer op kot mogen gaan, enkel en alleen uit financiële overwegingen. Men benadrukt aan de K.U.Leuven dat een enkele pendeltijd van langer dan een uur niet stimulerend is voor het welslagen van de studie.

Wat opvalt bij de standpunten van de hogescholen en de K.U.Leuven, is dat iedereen de duurzaamheid en het milieubewuste karakter van vervoer blijkbaar hoog in het vaandel draagt. Een van de strijdpunten is dan ook het terugdringen van het autogebruik, zowel op lange als op korte afstanden. In Leuven is dat laatste in elk geval al op de goede weg, met gratis busvervoer en talloze - hoewel nooit voldoende - fietsenstallingen.

Studenten-buskaart

buiten Leuven niets meer waard

Sinds 1 maart zijn er nieuwe tarieven in voege bij de Vlaamse vervoersmaatschappij De Lijn. Op zich verandert er voor de Leuvense student niets. Iedereen krijg bij de inschrijving immers een gratis buspasje dat voor de hele zone Leuven geldig is. Wie toch af en toe buiten Leuven moet zijn, maar niet wenst over te schakelen op een abonnement zoals de Buzzy Pazz, zal een extra duit in het zakje moeten doen - zij het niet op de bus.

De Lijn redeneert als volgt: als iedereen zijn kaartje op voorhand koopt, zijn we sneller. Daarom werd een systeem ingevoerd waarbij de reizigers hun kaartjes vooraf kunnen kopen in krantenwinkels en supermarkten. Voor de makelijkheid werd het zonesysteem verengd. Wie één of twee zones wil rijden, betaalt nu 1,50 euro op de bus of 1,20 euro in voorverkoop. Vanaf drie zones betaal je respectievelijk 2,50 en 2 euro. Wie vroeger één zone buiten Leuven moest, betaalde 1,40 euro. Eén euro voor de eerste zone en veertig cent voor de tweede.

Met een studentenpas kostte een ritje naar Pellenberg slechts veertig cent, omdat er enkel de verlenging boven de eerste zone moest betaald worden. In het nieuwe systeem kan je niet meer opleggen boven je studentenpas. Er wordt aangeraden om een Lijnkaart in voorverkoop aan te kopen, zodat je voor je ritje tachtig cent betaalt, de prijs van 2 zones dus. Met andere woorden: de studenten-buskaart heb je niet meer nodig als je buiten Leuven moet. Enkel voor lange afstanden van enkele zones - omwille van de vaste prijs voor meer dan drie zones - zal je op die manier beter af zijn.

INTERNATIONALISERING VAN HET ONDERWIJS EN HET HUISVESTINGSBELEID

Een eigen huis, een plek in Groningen

De Rijksuniversiteit Groningen kondigt aan om 1,5 miljoen euro uit te trekken voor de internationalisering van haar onderwijs. Een deel van het geld zou geïnvesteerd worden in de uitbreiding van het aantal kamers voor buitenlandse studenten. Maar gebeurt er ook iets om het tekort aan kamers voor Nederlandse studenten op te vangen ondertussen? Benieuwd of de buitenlandse student in Leuven een even warm onthaal wacht?

Ilse De Witte

De verantwoordelijkheid voor de studentenhuysvesting wordt in Groningen beschouwd als een gedeelde verantwoordelijkheid van stadsbestuur en universiteit, legt Bianca Panders van de Groningerstudentenbond uit. Voor buitenlandse studenten ligt de verantwoordelijkheid eerder bij de universiteit. De problematiek wordt als dringender ervaren en de universiteit is in staat om voor deze kleinere groep studenten autonoom een regeling te treffen. Tot hiertoe lijkt de uitbreiding van het aantal studentenkamers, binnen het kader van de internationalisering enkel de buitenlandse studenten ten goede te komen. Nederlandse studenten zullen dus niet de kamer naast een Portugees betrekken in de nog te bouwen internationale residenties. “Alhoewel er nog over gepraat moet worden, omdat wij eigenlijk van mening zijn dat de meerwaarde van internationalisering juist de kennis van andere culturen is en dat er dus meer integratie zou moeten zijn.”

MIXEN

In Leuven hebben ze dat wel goed begrepen. Claude Seyns, hoofd van de huisvestingsdienst van de K.U.Leuven: “We

proberen zoveel mogelijk buitenlandse en Belgische studenten te *mixen* in de residenties. Als je op uitwisseling gaat, wil je proeven van de cultuur. We zijn er voorstander van dat Belgische erasmusstudenten hun kot doorverhuren aan internationale studenten die hier komen studeren.”

Voor de Nederlandse studenten ligt het probleem meestal meer bij het gemeentelijke beleid, dan bij het beleid van de universiteit. Claude Seyns verklaart waarin het verschil met België zit: “In Nederland heeft de overheid altijd een veel striktere politiek gevoerd wat betreft bouwvergunningen, om zo veel mogelijk open ruimte te bewaren. De ruimte waar gebouwd mag worden ligt meer vast dan in België. Voor Nederlandse universiteiten is het daarom moeilijker toestemming te verkrijgen om blokken, als studentenresidenties, neer te planten.”

AANBODOVERSCHOT

In 2002 was er in Leuven ook sprake van een kottekort -hoewel de situatie nooit zo ernstig als in Nederland was- waardoor er druk op de huurprijzen kwam en er kamers van slechte kwaliteit verhuurd werden. De K.U.Leuven heeft de residenties Etna en Vesuvius in Heverlee laten bouwen en ook in de Parkstraat kwam er de residentie Herman Servotte bij, hoewel deze niet enkel de modale student herbergt, maar ook buitenlandse onderzoekers in de meer luxueuze *guesthouses*. Zo is er vandaag een “aanbodoverschot” is van 200 koten op 30000, zodat minder dan 1% duurste en/of slechtste koten niet verhuurd geraken, wat beschouwd mag worden als het absolute minimum.

In Leuven is het wel degelijk de universiteit en niet de gemeente die waakt over de kwaliteit van het kotaanbod voor de studenten. De universiteit geeft er nog steeds de voorkeur aan om studenten te huisvesten in solide gebouwen in plaats van

containers, hoewel volgens Seyns, die containers erger klinken dan ze eruit zien, want eigenlijk gaat het toch om mooie kamers in een soort prefabgebouwen.

CONTAINERS

Er liggen, volgens Bianca Panders, nog wel een aantal initiatieven op stapel om de Nederlandse student aan een kamer te helpen. “Een oud beleid in Groningen dat ervoor zorgde dat er in bepaalde wijken een maximum aantal studentenhuizen mogen staan, hebben ze laten varen. Er zijn een aantal min of meer tijdelijke maatregelen uitgevaardigd zoals studenten laten wonen in huizen of flats die afgebroken zullen worden en de zogenaamde containers. Men speelt ook met het idee om leegstaande kantoorruimtes te gaan inzetten voor studentenhuysvesting.”

De vraag blijft natuurlijk waarom er geen moeite gespaard blijft om nog meer (internationale) studenten aan te trekken alvorens te voldoen aan de bestaande kamernood. De rector van de rijksuniversiteit in Groningen is internationaal georiënteerd en onder meer door hem wil men buitenlandse studenten aantrekken. Dit ondanks de gebrekkige naambekendheid van de Groningse universiteit en de afstand van de stad tot Amsterdam, de enige stad die buitenlanders blijken te kennen volgens Bianca. Men is zich er immers in Groningen van bewust dat “de onderwijsmarkt” geen Nederlandse markt meer is, maar een *global market*.

STUDENTENRESIDENTIES

Een student in Leuven heeft de keuze tussen een kamer in een universiteitsresidentie of hij kan zijn geluk beproeven op de particuliere kotenmarkt. Daarnaast heeft de universiteit voor de laagste inkomensgroep een aantal gesubsidieerde studentenresidenties, waar ook buitenlandse studenten

terecht kunnen mits ze tot de decretaal vastgelegde doelgroep behoren. In concreto komen enkel buitenlandse studenten uit ontwikkelingslanden hiervoor in aanmerking. In tegenstelling tot de situatie in België is er in Nederland geen sprake van residenties die werden opgericht door de universiteit (behalve in Twente). “Toch zijn er in Groningen een aantal *international houses* gecreëerd om iedere eerstejaars buitenlandse student te kunnen opvangen,” aldus Bianca Panders van de Groningerstudentenbond. “Na een jaar zijn de buitenlandse studenten echter net als de Nederlandse studenten aangewezen op particulieren en woningbouwcorporaties. De middelbare scholier die in Groningen wil gaan studeren, doet er verstandig aan zich vroeg op te geven voor een kamer bij een corporatie (*sowieso een halfjaar voor aanvang van de studie*, nvdv.). Hoewel er langere wachttijden gelden in Amsterdam en Utrecht, scoort Groningen de laatste jaren ook niet al te best op dit vlak.”

In Leuven kennen we geen “Nederlandse wachttijden”, maar voor een residentie geef je ook best op tijd je naam op. “Er zijn wachtlijsten voor de residenties, maar naar ons gevoel kunnen studenten die alsnog uit de boot vallen voldoende terecht op de particuliere markt,” zegt Seyns. Studenten uit de Oostbloklanden komen in Leuven echter wel eens in een (financieel) lastig parket, omdat zij niet in aanmerking komen voor een plaatsje in de gesubsidieerde residenties, maar eigenlijk evenmin over voldoende financiële middelen beschikken om het leven in België uit eigen zak te financieren. Volgens Seyns levert de universiteit wel inspanningen om ook voor deze studenten een oplossing te zoeken. De plaatsen die vrijkomen in de residenties - als Belgische studenten na de semesterexamens de brui geven aan hun studies - worden bijvoorbeeld voorbehouden voor de Oostblokstudenten. Als *dropout* lever je een goede daad, als het ware.

FRANSE STUDENTEN OP STRAAT VOOR WERKZEKERHEID

“De sfeer wordt steeds bitsiger”

Studentenmanifestaties domineren al ruim twee weken de actualiteit in Frankrijk. Studenten staan er op de barricaden voor hun toekomst. Het banenplan waarmee premier Dominique de Villepin op de prop-pen kwam, lokt hevige reacties uit. Duizenden jongeren komen op straat en er was heel even sprake van een bezetting van de Sorbonne, symbool voor de studentenopstand in mei '68.

Nathalie Lucas & Tom Van Bresseghem

Het banenplan kwam er als zoveelste poging om het dramatische werkloosheidscijfer te drukken. De migrantenrellen eind vorig jaar, plaatsten de schrijnende werkloosheid in het brandpunt van de belangstelling en zetten de politici aan tot actie. Op dit ogenblik is meer dan drieëntwintig procent van de Franse Jongeren, tussen achttien en vijfentwintig, werkloos. Onderzoek toonde aan dat het afgestudeerden gemiddeld acht jaar kost om ergens een vaste betrekking te bemachtigen. Het staat al langer vast dat het brein achter de maatregel, premier de Villepin, op het presidentschap aast. Het is voor hem dan ook van het grootste belang voet bij stuk te houden en zijn hervormingen door te drukken. De banenmaatregel zag het levenslicht in januari en kwam er zonder enig overleg met de sociale actoren, zoals dat gewoonlijk het geval is. Noch de vakbonden, noch de werkgevers associatie (MEDEF) werden geconsulteerd. Bovendien speelde de premier het spel allesbehalve koosjer. Zo werd het *contract de première embauche* (CPE) voorgesteld vlak na de examens. Men ging ervan uit dat de meeste studenten op vakantie zouden

zijn en de eventuele protesten binnen de perken zouden blijven.

BANENPLAN

Villepin wil het de bedrijven gemakkelijker maken om arbeiders te ontslaan. Hij kwam aandraven met een *contract de première embauche*. Dat contract geeft werknemers de mogelijkheid om jongeren twee jaar op proef aan te nemen. Pas na die lange proefperiode hebben ze uitzicht op werkzekerheid. Gedurende die proefperiode kan de werkgever ze ontslaan zonder daar expliciet een reden voor op te geven, waarna het slachtoffer slechts na vier maanden op de sociale zekerheid kan terugvallen.

Ergens in de Sorbonne

Deze maatregel, die de weg door het parlement overleefde en eigenlijk zo goed als goedgekeurd is, moet het Franse ondernemersvertrouwen stimuleren, een gunstiger bedrijfsklimaat creëren en op termijn de economie aanzwengelen. De studenten zien het echter als een uitholling van de rechten van jonge werknemers. Hun mening wordt gesteund door de vakbonden die net als de studenten weinig sympathie hebben voor de maatregelen van de premier. Die vakbonden zorgen bijgevolg ook steeds voor het nodige voetvolk om de manifestaties van de studenten, kracht bij te zetten. Aan een pak universiteiten zijn eveneens de lessen opgeschort en ziet het er naar uit dat een hervatting van de lessen niet voor morgen is.

“Men ging er van uit dat de meeste studenten op vakantie waren”

HEISA

Veto: Was er aan jouw universiteit veel te doen om de betogingen?
Lucile Fontaine, Franse studente: «Jazeker, je kan het helemaal niet negeren. Een groot deel van de studenten kan zelfs de universiteitsgebouwen niet binnen. Als laatstejaars lukt ons dat wel maar heel wat lagere jaars geraken er niet in.»

Veto: Heb je zelf al deelgenomen aan de betogingen?

Lucile: «Nee, ik volg een lerarenopleiding en verkies de lessen te volgen in plaats van te gaan betogen. Er zijn nochtans oproepen allerhande om op straat te komen. Vele studenten proberen ons te overtuigen, maar ik laat het aan mij voorbij gaan. Diegenen die op straat komen zijn veelal jonge studenten die geen concours op het einde van het jaar hebben, maar enkel examens. Met andere woorden, bij wie het dus niet zo erg is dat ze het niet halen.»

Maarten, Vlaamse Erasmus student: «De sfeer wordt ook steeds bitsiger. Vandaag zijn er relletjes geweest bij een betoging en de betogingen volgen elkaar ook steeds sneller op. De eerste, op zeven februari, was eigenlijk een teleurstelling omdat er vrij weinig volk opdaagde. Die op zeven maart was dan weer een overweldigend succes en deze week gaat het helemaal naar een hoogtepunt met betogingen op dinsdag, donderdag en zaterdag.»

Veto: Geloof jij dat de maatregel fundamentele gevolgen zal hebben?

Maarten: «In de jaren tachtig is er een versoepeling van de ontslagvoorwaarden gekomen. De redenering was dat als werkgevers makkelijker kunnen afdanken, ze minder terughoudend zijn om aan te werven. In de les hebben we echter gezien dat dit uiteindelijk heel weinig effect heeft gehad.»

“Op dit ogenblik is 23 percent van de Franse jongeren tussen 18 en 25 werkloos”

DE LEUVENSE STUDENTEN DISCUSSIËREN OVER NAAM BEGELEIDE ZELFSTUDIE

Geen meerderheid wijziging naam ‘Begeleide Zelfstudie’

Begeleide Zelfstudie (BZ) is al sinds het einde van de jaren negentig hét centrale onderwijsconcept van de K.U.Leuven, maar doet nog altijd veel stof opwaaien. Wie dieper graaft, merkt al gauw dat de wrevel die BZ oproept bij docenten en studenten vooral veroorzaakt wordt door onwetendheid. Daarom is er nood aan een naamswijziging, vond Joris Grouwels van de Vlaams Technische Kring (VTK).

Bram Delen

De visitatiecommissie van Toegepaste Wetenschappen vond dat Begeleide Zelfstudie een verkeerd gekozen naam is en ook Grouwels vindt dat de vlag de lading niet dekt. De helft van de Algemene Vergadering (AV) van de Leuvense studenten-koepel LOKO volgde deze redenering, de andere helft niet. Velen vreesden dat een naamswijziging zonder meer nog meer kwaad bloed zou zetten bij de docenten. Ook de alternatieven die op tafel lagen klonken niet meteen denderend: Degelijk Onderwijs, Leuven Universitair Leren (LUL), en zo meer. De naam Begeleide Zelfstudie blijft dus (voorlopig) behouden, aan het concept zelf mag nog wel gesleuteld worden.

Een beperkte studentendelegatie ging spreken met Jan Elen, pedagoog en geestelijke vader van Begeleide Zelfstudie. Ook hij vond dat een loutere naamswijziging niet de juiste oplossing voor de problemen is waarmee het onderwijsconcept kampt. BZ is geen didactische werkvorm, maar een onderwijsconcept dat onder verschillende werkvormen kan verschijnen. Proffen voelen zich vaak - onterecht - beperkt in hun manier van lesgeven. Een ander probleem is dat de boodschap wel aankomt, maar er geen gevolg aan wordt gegeven. Dat leidt er bijvoorbeeld toe dat docenten gewoon blijven lesgeven zoals voorheen. Ex-cathedra blijkt dan plots toch te vallen onder BZ, dus waarom zouden ze hun manier van doceren wijzigen? Of erger: de minst onderbouwde delen van de les worden onder de categorie BZ geveegd. De voorbeelden zijn legio: geen tijd om een deel van de leerstof in de les te zien? Begeleide Zelfstudie. Geen assistent beschikbaar om een seminarie te begeleiden? Begeleide Zelfstudie. Dat leidt op zijn beurt tot grote frustratie bij de studenten, die

vaak de zelfstudie wel zien, maar niet de begeleiding.

De studenten waren het er dan ook over eens dat er, eerder dan een naamswijziging, dringend nood is aan een betere communicatie om het concept BZ uit de doeken te doen. Hoe dit precies moet gebeuren, werd niet vermeld op de vergadering. Nochtans is dit niet evident, want de K.U.Leuven heeft op verschillende plaatsen op haar website info over BZ geplaatst: zowel beknopte brochures als uitgebreide nota's, zowel voor student als docent. Dus, wat baten kaars en bril.

De discussie over de wijziging van de inhoud van BZ is niet gevoerd bij LOKO, hoewel links en rechts te horen was dat er na zoveel jaar wel eens geactualiseerd mag worden. De Bachelor en de Master zijn, veel meer dan kandidatuur en licentie, van elkaar losgekoppeld. Moet BZ dan nog op dezelfde manier geïmplementeerd worden voor deze twee opleidingen?

VERSCHOOLSING

De hele discussie is overigens helemaal niet zo nieuw. Vorig jaar verscheen al de nota “de nachtzijde van Begeleide Zelfstudie”, waaraan ook Jan Elen meewerkte. In deze nota, die vooral een filo-pedagogische kritiek is, wordt er gewezen op het gevaar voor de ‘verschoolsing’ van het universitaire onderwijs. Ondanks het feit dat BZ uitgaat van een erg nauwe band tussen onderzoek en onderwijs - zo is één van de kernpunten van BZ dat de student ook zelf aan onderzoek moet kunnen doen - blijft het een onderwijsconcept waardoor dit gevaar er altijd zal zijn. BZ vertrekt immers niet van de vooronderstelling dat omdat onderzoek en onderwijs sterk gerelateerd zijn, ze ook op dezelfde manier behandeld kunnen worden door de prof.

De idee van BZ zit dus niet fundamenteel verkeerd, maar de kennis ervan bij studenten en docenten is ontoereikend om het concept echt te doen werken. Al mogen we in het heetst van de discussie niet uit het oog verliezen dat heel wat docenten wel degelijk op een even professionele manier met hun onderwijs bezig zijn als met hun onderzoek. En dat is uiteindelijk toch de bedoeling van BZ, of hoe je het ook noemen wil.

Begeleide Zelfstudie?

Begeleide Zelfstudie (BZ) is een totaalconcept en geen concrete werkvorm. Het wil de studenten een kader bieden waardoor ze in staat moeten zijn tot het zelfstandig creëren van kennis en volgen ontwikkelingen het binnen het vakdomein. Het gaat uit van een erg nauwe samenhang tussen onderzoek en onderwijs.

Begeleide Zelfstudie heeft vijf grote uitgangspunten:

1. Kennis hebben van resultaten van in tijd en ruimte gesitueerd wetenschappelijk werk;
2. Inzicht in de wijze waarop onderzoeksresultaten tot stand komen;
3. Zelf aan nieuwe informatie betekenis kunnen verlenen;
4. Een actieve bijdrage kunnen leveren aan kennisontwikkelingsprocessen;
5. Op basis van kritisch inzicht in onderliggende processen tot een onderbouwd oordeel kunnen komen en op die manier beredeneerde maatschappelijke standpunten kunnen innemen;

BZ focust niet louter op de methode of aanpak van onderwijzen. BZ doet ook uitspraken over alle andere aspecten van de onderwijsleeromgeving (doelstellingen, leeractiviteiten, evaluatie...). Kenmerkend daarbij is dat geen strikte richtlijnen worden opgelegd. Quasi elke gangbare werkvorm blijft dus mogelijk - ook het hoorcollege - maar er moet op een bewuste manier mee omgesprongen worden. BZ is een ‘open’ concept. Dit betekent evenwel niet dat ‘alles’ kan. Docenten vinden op <https://www.kuleuven.be/fcto/bz/bz.php> verschillende concrete werkvormen terug die allemaal binnen het concept passen, maar allemaal hun eigen finaliteit hebben. Ook het beruchte *Maastricht-Model* dat als hoeksteen het probleemoplossend denken heeft, is terug te vinden op deze website.

Voor meer info over Begeleide Zelfstudie:
<http://www.kuleuven.be/onderwijs/beleidsinfo/begzelfstudie.htm>

VETO'S VISITATIECOMMISSIE (14): KWANTITATIEVE ANALYSE: MACRO-ECONOMISCHE PROBLEMEN

Een ingenieuze tijdlus

We geven het maar meteen toe: economie is nooit ons sterkste vak geweest. Eigenlijk zelfs altijd ons zwakste. Maar een college dat belooft de macro-economische problemen nu eens kwantitatief te analyseren, daar kunnen zelfs wij niet aan weerstaan.

Gijs Van Gassen

Het college duurt drie uur. Dat is ruim lang, vinden we, en dus gunnen we onszelf de vrijheid om tien minuutjes te laat binnen te komen. Dat blijkt geen probleem, de deuren staan nog wijd open. Dat zullen ze heel de les door blijven. Geen overbodige luxe: heel het college lang sluipen er anonieme studenten binnen om zich geruisloos op de achterste rij te nestelen. En heel het college lang druppelen er even anonieme studenten even geruisloos weg uit de aula.

Dafne Reymen, die professor Degryse vervangt, lijkt het zich allemaal niet aan te trekken. Ze geeft onverstoort les en krijgt daarbij driftig het bord vol formules die er op het eerste zicht erg ingewikkeld uitzien. Met veel gamma's en teta's en nog meer symbolen die we niet begrijpen. Als het eerste bord helemaal is volgekalkt, maakt Reymen een elegant sprongetje om het bovenste bord naar beneden te trekken en daarop verder te schrijven. We zien een aantal mensen aandachtig knikken en noteren, maar vooralsnog knikken

wij niet als Reymen triomfantelijk kraait: "Dat is toch simpel hé, haha!"

PISSIJN

Als we het een beetje proberen te volgen, blijkt de les te gaan over de snelheid waarmee kennis in een maatschappij groeit. Of kan groeien. Of zou kunnen groeien, iets van die strekking in elk geval. Maar volgens het gehanteerde model, zo merkt Reymen op, komen we een eeuw later uit op een maatschappij die minder kennis heeft! Dat kan natuurlijk niet, dus moet er ergens iets fout zitten. Vooralsnog dementeren maatschappijen niet, dat zijn we met Reymen eens. Reymen vraagt zich luidop af wat de verklaring dan wel kan zijn. De hele aula gaapt apathisch naar het bord vol ingewikkelde formules en we hebben de indruk dat wij de enigen zijn die de vraag proberen op te lossen. Misschien is de oplossing te voor de hand liggend en struikelen enkel niet-ingewijden over de vraag? Na een redelijk lange stilte geeft Reymen zelf het antwoord: het model klopt niet! Natuurlijk, we hadden het kunnen weten. Maar op een examen is dat nooit het correcte antwoord, dat zul je zien.

Om het uur is er netjes een pauze, maar we kunnen het toch niet laten om tussendoor ook even te testen of het ons ook zou lukken om berispingloos de aula te verlaten. We zetten voor alle veiligheid een gezicht op alsof we heel dringend naar het toilet moeten en ja

hoor, professor Reymen blijft onverstoort parameters declameren. Buiten staan er enkele mensen een sigaretje te roken of met hun lief te bellen. We weten ons niet meteen een houding te geven wegens gebrek aan zowel sigaretten als een lief en na wat stuntelig gedreutel doen we dan maar echt alsof we naar het toilet moeten. Een beetje vernederend, zo naar een ongebruikt pissijn staren, maar niemand heeft ooit beweerd dat een carrière als onderzoeksjournalist gemakkelijk zou zijn.

TIJDLUS

Wanneer we opnieuw de aula betreden, lijkt het alsof de tijd heeft stilgestaan sinds ons vertrek. De zaal zit nog steeds halfvol met passieve studenten, Reymen ratelt nog steeds in variabelen en machten, het bord wordt steeds opnieuw schoongeveegd en weer opgevuld met nieuwe oefeningen. En plots beseffen we het: de tijd verloopt tijdens deze les niet lineair maar cyclisch! Kwantitatieve analyse van macro-economie is een tijdlus waar altijd (maar wat is 'altijd' in een tijdlus?) hetzelfde wordt herhaald, hoewel je het niet beseft als je er in zit. Er bestaat geen einde en geen begin van dit college, hier wordt eeuwig hetzelfde gedoceerd.

Het begint langzaam te dagen: deze colleges zijn een onthaastingsinitiatief. Wie even uit het jachtige universitaire leven wil stappen, hoeft maar langs de altijd openstaande deuren binnen te stappen. Vervolgens kan je

je laten meevoeren op de eentonige deiningen van delta tot de n'de macht. Wie voldoende onthaast is, kan via dezelfde openstaande deuren ook probleemloos weer naar buiten glippen. Geniaal bedacht natuurlijk. Er zit maar één klein foutje in dit hele plan. Echt tot rust komen zit er in dit college niet in. Daarvoor heeft mevrouw Reymen een net iets te scherpe stem en staat de micro ook net iets te luid afgesteld.

Omdat er aan deze college-tijdlus nooit een einde zal komen, gaan we er ook niet op zitten wachten. Na een uurtje of twee hebben we het wel gehad en pakken we onze spullen weer bij mekaar. We verlaten de aula voor de tweede keer die namiddag. Dit keer niet met een gezicht alsof onze blaas op springen staat, maar met een gelaatsuitdrukking die een volledig onthaast innerlijk suggereert.

Steekkaart

Prof: Dafne Reymen

Wat: Kwantitatieve analyse: macro-economische problemen

Wanneer: Woensdag van 14u00 tot 17u00

Waar: Auditorium Bouckaert (ILT 00.76)

Wie: Bac'ers economische wetenschappen, studenten beleidseconomie en verdwaalde bio-ingenieurs

PRESEDAGBOEK(18): KATECHETICA

Stilte na de storm

Met de Thomasfeesten achter de rug heeft Katechetica een zware week doorworsteld. Tijd om even op adem te komen? Of wordt het weer een onverwacht helse week? Steven, co-preses van Katechetica neemt ons een weekje op sleeptouw.

ZONDAGAVOND

Net aangekomen in Leuven na een gezellig weekendje Roeselare. Het was mijn bedoeling om naar het *plan sjarel* van Medica te gaan, maar budgettaire overwegingen staken stokken in de wielen. Tijdens een verwoede poging om mijn kot op te ruimen gaat plots mijn gsm af. "Met Tom van Veto, wil jij niets schrijven voor het presesdagboek?" 'O nee, wat een vraag, net nu er eigenlijk niet veel te doen is', flitst er door mijn hoofd. We hadden net een zware Thomasweek achter de rug en de week erop stond opnieuw een Katechetikafuif op de agenda. Deze week belooft een overgangswaak te worden.

MAANDAG

Vandaag is stagedag op onze faculteit. Godzijdank ben ik al verlost van dit noodzakelijke kwaad en wacht me met andere woorden een vrije dag. Deze vrije dag betekende echter niet minder werk, want er stond vandaag heel wat op het programma. Morgen loopt de deadline voor ons tweemaandelijks infoblad af en zoals gewoonlijk had ik het voorwoord en een artikel uitgesteld tot het laatste moment. Bovendien ben ik ook redactielid van ons wekelijks kringblaadje dat dinsdag uitkomt en had ik ook daar mijn handen aan vol. Het werd zodoende een heuse schrijfdag.

Gelukkig begon in de late namiddag ons pingpongtoernooi. Hoewel er dit jaar beduidend minder deelnemers zijn dan de voorbije editie, blijft de opening een plechtige zaak. De openingswedstrijd ging tussen twee eerstejaars en leuk genoeg liet het publiek zich niet onberoerd. Met een pintje in de hand plofte ik in de zetels in ons kringlokaal en genoot van de welgekomen afwisseling weg van mijn computerscherm en de te schrijven teksten. Natuurlijk geraakte ik daar niet zomaar weg, maar na een kleine disciplinestoot werkte ik mijn teksten toch maar vlug af, waarna ik voor de rest van de avond in de fakbar verdween.

DINSDAG

Ik ben zeer lang van het principe geweest dat opstaan het leukste moment is van de dag. Dit werd in Leuven echter al zwaar op de proef gesteld en ook vandaag had ik absoluut geen zin om uit mijn bed te komen. Veel lessen vandaag! Tijdens de lessen worden er deze week paaseitjes verkocht als paasactie. Een niet te versmaden alternatief voor een deftig ontbijt. De vergadering over de middag kon ik gelukkig afwimpelen, want Wouter, mijn medepreses, vond het interessant genoeg om te gaan.

Eventjes maar, want er ging weer een activiteit door van onze werkgroep spiritualiteit. Een werkgroep spiritualiteit, waar halen ze het, hoor ik al denken. Maar als kring van godsdienstwetenschappers is zoiets nogal vanzelfsprekend. Vandaag stond de film Andrej Roublev van Tarkovski op het programma. Ik had de film zelf nog nooit gezien, maar men had mij verteld dat het absoluut een aanrader was. De opkomst was redelijk hoog en de cake en pannenkoeken tussen de film door waren interessante versnaperingen. Spijtig genoeg duurde de film net iets te lang naar mijn oordeel, waardoor we pas om 1u30 buitenkwamen. Dan nog vlug even binnenspringen

Volgende week Katechetikafuif

in de bar op kot, maar daar was er niet zoveel te beleven, waardoor ik uiteindelijk nog vroeg onder de lakens lag.

WOENSDAG

Een dag waarin er veel gebeurde, maar weinig concreets. Het bekijken van de boekhouding, computerspelletjes spelen, eventjes de bibliotheek inspringen om een boek te gaan zoeken, de agenda van het presidium opstellen. 's Avonds dan onze fakbaravond en onverwachts toch nog iets speciaals, want er is een nieuwe cafébaas. Dit opende natuurlijk perspectieven, want de traktaties volgden spoedig.

Er waren vooral veel eerstejaars op deze fakbaravond en zoals gewoonlijk liep het ook nu weer langzaam uit de hand. Ik had mezelf nochtans beloofd om niet te veel geld op te maken deze week, maar de pintjes bleven komen en de sfeer zat er goed in. Om 12 uur uit volle borst *happy birthday* zingen, want Elke (de verantwoordelijk voor ons tweemaandelijks infoblad) was jarig. En uiteindelijk in de vroege uurtjes in mijn bed belanden.

DONDERDAG

Uitslapen tot 's middags en zo jammer genoeg twee zeer interessante lessen missen, maar een mens moet zijn prioriteiten stellen. Vandaag organiseerde onze Engelstalige studentenkring S.A.In.T.S. een vastenactie en ze vroegen natuurlijk ook onze medewerking. Dit resulteerde in een hele dag rondlopen op de faculteit en promotiemateriaal uitdelen. Vandaag had ik weer een vergadering van de Ruach, ons wekelijks kringblaadje. Vergaderingen zelf vind ik niet echt fijn, maar op de één of andere manier proberen wij het toch op te lossen. Zodoende moet iedereen van de redactie eens koken voor de anderen en vandaag was het mijn beurt. Scampi's in currysous waren het resultaat van een uurtje werk. Het smaakte mij wonderwel. Met nog een lekkere fles wijn kon de vergadering dan echt van start gaan. Dit is tenminste vergaderen. 's Avonds gaf iemand van ons presidium een kotfeestje omdat ze de volgende dag verjaarde, dus allen daarheen. Veel drinken, veel lachen, vertellen over de presesverkiezingen die er bijna aankomen.

Mie De Keukelaere

KOTERIJ (6)

Denk roos, slaap slecht

Onder de dekmantel van door de wol geverfde kotenkenners komen we wel eens op vreemde plaatsen. Wat we deze week voorgeschoteld kregen, tart echter elke verbeelding. Een week later worden we nog steeds badend in het zweet wakker: "Think pink" bonst door ons hoofd. Een afschuwelijk grijnzende Winnie de Pooh vliegt ons om de hals en perst een laatste restje zuurstof uit onze keel. Deze job wordt ons duidelijk stilaan teveel.

Tom Van Brousegem

De opdracht verschilde aanvankelijk nochtans weinig van de voorgaande. Toen we ons gigantisch ego door de smalle gangetjes van residentie Groenveld wrongen, hadden we er geen flauw benul van wat achter die sobere bruine deur schuil ging. Afgaande op de troosteloze muren van dit gebouw had het even goed een kloostercel kunnen zijn. Wanneer we bij het openwrikken van de deur bovendien overvallen werden door een indringende wierook geur, trokken we haast een premature conclusie. Haast zeggen we, want als uit het niets sleurde een roze hand ons de kamer binnen. Roze dekens, roze prenten, ro-

ze beertjes, roze. Alles roze. De mannelijke leden van ons team verloren haast het bewustzijn onder de verstikkende heerschappij van het roos. De enige vrouw in het gezelschap hield ons op de been, maar had duidelijk ook moeite om haar ontbijt binnen te houden. Op ons kot mogen we amper een nageltje in de muur slaan, maar dit kan blijkbaar? Onwaarschijnlijk dat hier geen regels voor bestaan of tenminste een clauseule in de Rechten Van De Mens.

DUIVELSWERK

We raapten onze moed tezamen en na een kort gebed, zetten we ons toch aan dit duivelswerk: de bewoonster analyseren. Misschien kon dat haar arrestatie bespoedigen en konden we op die manier de rest van Leuven behoeden voor dit kwaad. De zakdoek voor de mond — die wierook dampen maakten het werk er niet gemakkelijker op — wierpen we een eerste blik op al de zaken waarmee de bewoonster deze kamer volstouwde. De passie voor roos van deze meid gaat verder dan haar interieur, we vonden zowaar flesjes Kriek in een hoekje gedruimd. Inderdaad niets om trots op te zijn, verstoppende die handel.

In de verste hoek van de kamer troffen we een politiefoto aan: Marijke — zo heet ons

slachtoffer blijkbaar — met guitige blik in de ogen en dossiernummer in de handen geklemd. Het verwonderde ons niet dat ze al eerder met het gerecht in aanraking kwam. Maar of het nu wegens totale wansmaak of een ander delict is, daar blijft het gissen naar. Misschien zit de ontzaglijke hoeveelheid zout er voor iets tussen. Er moet daar voor miljoenen aan zakjes Almazout liggen. Geen wonder dat de universiteitsres-

taurants krap bij kas zitten, daar zitten deze vlugge vingers voor iets tussen.

We gingen dan maar op zoek naar meer hints over haar identiteit. Een codex van de LandBouwKring veraadde al snel wat dit meisje studeert. De inleidende cursussen brachten ons opnieuw op het spoor van een eerstejaars. Wat moet een mens hier doen om op de kamer van een ouderejaars te belanden? Zou ze een fervente cantusganger zijn, die Marijke? We vermoedden van niet. De codex zag er nog maagdelijk uit. Amper bekleet en zeker nog geen nachtje in de diepvriezer doorgebracht. Zoals het doopcertificaat deed vermoeden, zal het bij een doopcantus gebleven zijn. Misschien bij gebrek aan Kriek op de LBK-cantussen?

De hoge densiteit aan beestjesfiguren had een aanwijzing voor haar studie kunnen zijn. Maar van waar de obsessie voor Winnie de Pooh? Van achter elke hoekje grijnsde dat beest ons vervaarlijk toe. En bij elke rondgang ontdekten we er een nieuwe. Was dat beest geen vijftig jaar oud? Had al lang onder de zoden gelegen, als het van ons afhing.

We schoven onze eigen kindertrauma's aan de kant en speurden verder.

"Zwijg kleine, Spelen in Stilte, Neen bedankt" schreeuwde een aanplakposter ons toe. Marijke heeft het blijkbaar niet begrepen op de speelpleinhetze die laatst de kranten vulde. Toen we wat verder een bos sjaltjes zagen hangen, was de link snel gelegd. Marijke brengt haar weekend tussen de koters door. Geen te onderschatten taak, leiding in een jeugdbeweging. Heel gevaarlijk zelfs: die mannen spellen je voortdurend van alles op de mouw en voor je het weet geloof je alles wat ze je vertellen. In de kast vinden we een boek "Elfen tekenen, een gids voor wie in hen geloof". Ze heeft het te pakken, onze meid. Hopeloos verloren voor onze maatschappij. Waren we eerst wat verontwaardigd, nu een beetje droevig. Het kind kan het waarschijnlijk ook niet helpen: een roze fetisj, een obsessie voor Winnie de Pooh en waanideeën. We wensen het onze ergste vijanden niet toe, of misschien enkel die van de *Campuskrant*. We sloten de deur en lieten deze kamer voor wat ze was. We toonden mededogen en gaven deze studente toch maar niet aan. Gebrek aan smaak is geen misdrijf maar eerder een ziekte.

De waarheid en niets dan de waarheid

Marijke is inderdaad een eerstejaars bio-ingenieur. Het overdadige roze en de winnie-de-pooh gadgets horen nu eenmaal bij haar, maar dat maakt haar eerder aibaar dan 'enemy of the state'. Ze is zeker niet vies van een goeie cantus. Is het verzorgen van je codex dan ook al een misdrijf? Tijdens de vakantie staat ze op de speelpleinen van de CM, maar nooit in het weekend. En ze kan die bende met gemak aan. Eén criminele blik en ze zwijgen als vermoord.

(foto's Jelle Goossens)

GENTSE RECHTENSTUDENTEN VERONTWAARDIGD OVER BRIEF VAN ROSSEM

VRG Gent verkoopt privacy student voor 60 cent

Groot is de verbazing bij de Gentse rechtenstudenten uit eerste bachelor als ze een brief krijgen van Jean-Pierre Van Rossem. Daarin maakt Van Rossem reclame voor zijn repetitorpraktijk (zie *Veto 16*). De vraag bij de studenten is meteen: hoe komt hij aan onze gegevens?

Dries De Smet

Van Rossem legt het zelf uit op het forum van VRG Gent. "De adressen van het eerste jaar heb ik bekomen van mijn vriend Luk Alloo die een enquête voorbereidt onder eerstejaarsstudenten. Aan één of ander vertegenwoordigster van studenten moest Luk 250 euro betalen voor 400 adressen (wat in feite afzetterij is)."

Die 'vertegenwoordigster van studenten' is de pr-verantwoordelijke van VRG Gent. Xinix, het tv-productiehuis van Luk Alloo, betaalde dus 250 euro of 60 cent per adres en speelde de gegevens door aan Jean-Pierre Van Rossem.

Rechtenstudenten reageerden verontwaardigd en namen ook Van Rossem op de korrel die zich prompt verdedigde. "Leg me dan eens uit waar ik blijk gegeven heb van te weinig respect voor de studenten", schrijft hij op het VRG-forum. "Is het niet veeleer het VRG die geen respect heeft voor de studenten door doodgewoon een lijstje te verkopen zonder in-

stemming van alle betrokkenen."

Hij maakt bovendien brandhout van de overeenkomst tussen Alloo en het VRG. "Mij valt het op dat hiervoor geen btw in rekening werd gebracht en dat het bij mijn weten niet toegestaan is voor andere instellingen dan headhunters adressenlijsten te verkopen." Van Rossem wast zijn handen in onschuld en schuift de hete aardappel door naar de studentenkring.

VERVEELD

Daar zit men verveeld met de zaak. "Hadden we geweten wat voor een impact het zou hebben, hadden we het nooit gedaan", zegt Bram Vandromme, een van de twee PR-verantwoordelijken van het VRG. "We hadden de vraag van Luk Alloo voorgelegd aan het presidium en daar had niemand er problemen mee. We vonden het logisch om daar een compensatie voor te vragen. Maar het was nooit de bedoeling dat die gegevens bij een repetitor terecht zouden komen." Volgens Vandromme gebeurt het uiterst zelden dat gegevens doorverkocht worden en hij voegt er aan toe dat "het principieel verkeerd was om de gegevens door te verkopen."

De Leuvense rechtenstudentenkring, VRG Leuven, is verbaasd over de Gentse praktijk. "Wij verkopen nooit gegevens door en zeker niet aan repetitorbureaus", zegt preses John-

"Het was nooit de bedoeling dat de gegevens bij een repetitor terecht kwamen."

John Ackaert. "Wij vragen ook de adresgegevens aan onze leden, maar wij bewaren die enkel in een kaft. Onze gegevens staan zelfs niet op computer. Als Alloo met diezelfde vraag bij ons zou komen, zouden we hem doorverwijzen naar de faculteit. Wij zouden ons daar niet aan wagen."

Van Rossem vindt dat de zaak niet overdreven moet worden. "Telefoonproviders hebben bijvoorbeeld accurate lijsten van alle eerstejaarsstudenten van alle Belgische universiteiten. Wie hen die lijsten verkoopt is onduidelijk, maar ze bestaan wel degelijk." Ook in fotoboeken die studentenkringen maken, staan vaak de volledige adresgegevens van alle studenten.

De zaak krijgt vermoedelijk geen staartje, ook al eisen enkele studenten het ontslag van hun presidium. Maar de zaak leert wel dat studentenkringen beter niet licht omspringen met de privacy van hun studenten.

NFK WIL DE FLOSJ PAKKEN

De crisis van Schoonheid

Op het *Interfacultair Theaterfestival* dingen dit jaar zes kringen naar de gegeerde Fluwelen Flosjen die op 4 mei, tijdens een afsluitende ceremonie, zullen worden uitgereikt. Wat bezielt een student om zich figuurlijk — maar ook niet zelden letterlijk — bloot te geven op het toneel? Maarten Goethals vertelt over het toneelstuk van de Nieuw Filosofische Kring (NFK) *Over 'n Engelen Schaduw*, dat hij schreef en regisseerde.

Joos Roets

Veto: Regisseren, schrijven én acteren. Waarom?
Maarten Goethals: «Dat is een moeilijke vraag. Ik denk dat het ligt aan het effect van de kracht van woorden. Dat word je op een bepaald moment gewaar. Woorden brengen iets teweeg, op een primair niveau. Geleidelijk aan, hoe meer je schrijft, hoe meer je de effecten ervan begint in te zien. Je krijgt een eigen stijl. Waardoor je dan nog meer schrijft en herschrijft.»

Veto: Het Bijbelse Job-verhaal vormt een rode draad doorheen je stuk. Wat is de functie ervan?

(foto Roman Verraest)

Maarten: «Job bezit rijkdom en heeft veel vrienden. In zo'n positie is het gemakkelijk om te zeggen dat je Godsvruchtig bent, want je hebt niets tekort. God hoort dat en hij zal Jobs geloof testen: hij laat alle zonen van Job sterven en berooft hem van al zijn fysieke rijkdommen. Het verhaal is een symbool van hoe de fysieke werkelijkheid een enorme impact heeft op de geloofsmaterie, op het 'gelooven'. Ik vond het een fascinerend gegeven om te verbinden met de thematiek van de vrouwelijke schoonheid. Iedereen kan een mooi meisje appreciëren, tegelijkertijd wetende dat datzelfde meisje binnen dertig jaar fysisch gezien oud, lelijk en gerimpeld zal zijn. Mijn hoofdpersonage Kobus zal erdoor in een identiteitscrisis annex geloofscrisis vervallen. Hij staat voor 'de mens' die geboren is uit onrust — uit de chaos van de zoektocht naar schoonheid — en die als nieuw wezen op zijn beurt ook heel die chaotische lijdensweg van het schone-zoeken-en-verliezen zal moeten doormaken.»

LIEFKOZEN

Veto: Doel je met je stuk op herkenbaarheid of vervreemding?

Maarten: «Beide. Je kan soms iets in die mate herkennen dat het vervreemdend werkt. Als het herkenbare té herkenbaar wordt, dan stel je je de vraag naar de aard van die herkenbaarheid. Onmiddellijk ontstaat er dan een afstand: het herkenbare gaat plots bevreemdend werken. Dat is bijvoorbeeld zo met fysieke schoonheid. Je kan een vrouw of man jaren beminnen, liefkozen en 'liefkenners' en tóch op een bepaald moment naast die persoon wakker worden en je afvragen: wie is dat nu?»

Veto: Je opzet was ambitieus. Ben je tegen het plafond van het haalbare gestuit?

Maarten: «Ja. Ik weet bijvoorbeeld niet of het publiek er iets aan gehad heeft (*lacht*). De meeste mensen vragen me: voor wie is het stuk geschreven? Voor welk meisje? Dan is mijn antwoord: voor elke vrouw, voor elke man. Het is geen evidente tekst om uit te voeren. Ik heb gemerkt dat m'n tekst op sommige plaatsen subtieler en helderder mag, minder druk en hevig. Maar toch ben ik trots op wat we hebben neergezet.»

FILOSOFEREN OP HET PODIUM

Over 'n Engelen Schaduw

“Wat is schoonheid?” **Schoonheid is bereikbaar en onbereikbaar tegelijkertijd. Schoonheid en liefde. Want eigenlijk draait het stuk om de liefde, de fascinatie voor het vrouwelijke schepsel, dat tegelijk dichtbij is en on(begrijpbaar).**

Ilse De Witte

Geschreven en geregisseerd door Maarten Goethals — hij speelde zelfs een cameo als regisseur —, biedt het toneelstuk het publiek een blik op de zielenroerselen van zijn alterego Kobus. De voorstelling is opgebouwd uit tableaux waar de acteurs twee aan twee op scène verschijnen. Soms spelen ze samen, soms spelen ze elk hun eigen rol. Monologen volgen elkaar op en af en toe zijn er scènes waarin beweging zit en de acteurs op schitterende wijze op elkaar inspelen. Teksten uit het boek Job vormen de rode draad doorheen het verhaal en worden geprojecteerd op een zijpaneel. Hoewel je niet van een verhaal in de klassieke zin van het woord kan spreken. De regisseur spreekt bij monde van Kobus, die zijn moeder een hoer noemt en de liefde en fascinatie voor vrouwen doorheen de opvoering op verschillende manieren uitdrukt. Soms past alles perfect in elkaar. Soms snak je er als publiek naar dat er einde komt aan de eindeloze woordenstroom.

WOORDENVLOED

Want de acteurs spuien woordenstromen waaraan geen einde lijkt te komen. Sommige acteurs slagen er wonderwel in de zware filosofische tekst tot leven te brengen, maar anderen slagen er eigenlijk niet in om het niveau van reciteren te overstijgen. Woorden verliezen aan kracht, omdat je als publiek door het bos de bomen niet meer ziet. Je krijgt het gevoel dat de opvoering grotendeels is opgebouwd uit monologen en dat de personages niet naar elkaar luisteren, zelfs niet wanneer er twee acteurs op scène staan. Toch zitten er ook sublieme scènes in de opvoering verwerkt, waarin beide acteurs spelen met de woorden en tegelijkertijd erin slagen te spelen met elkaar. Het ritme, de

beweging en de verleiding zijn in deze scènes minstens even belangrijke als de woorden. Misschien zit hem daar juist het geheime ingrediënt.

CHOREOGRAFIE

De regisseur spreekt zijn publiek op een bepaald moment in de voorstelling begeesterd toe als meta-regisseur en relativeert zichzelf, de tekst en de opvoering. Woorden zijn immers vluchtig en de herinnering eraan verdwijnt, slechts als een warm gevoel kunnen ze nog even blijven hangen in de zaal. Omdat er soms te ver gegaan wordt in het verklaren, het uitleg geven op een meta-niveau blijven er inderdaad weinig woorden hangen na de opvoering. Uitgaande van NFK doet het toneelstuk haar kring alle eer aan, want het filosoferen ontbreekt zeker niet. Toch zijn de sterkste scènes deze waarin de woorden niet zo prominent aanwezig zijn. Ze zijn de verdienste van de acteurs of van de choreografie van de scène.

EROTISCH

In een schitterende scène beelden twee acteurs de conceptie en geboorte van Kobus uit. De choreografie zorgt ervoor dat beide acteurs parallel bewegen over het podium. De tekst en beweging ondersteunen elkaar perfect en beide acteurs staan er oprecht. Andere sterke scènes zijn de erotisch getinte scènes (de suggestie van kus of masturbatie). De flitsende fotoprojectie, waarin de idee van vrouwelijke schoonheid met beelden werd uitgedrukt konden we ook wel smaken. 'Over 'n engelen schaduw' is een zeer verdienstelijke poging van NFK en Maarten Goethals om een volwassen voorstelling te brengen in een studentikoos initiatief. Als de juiste dosering van woorden, stiltes en beweging gevonden wordt en alle acteurs hetzelfde niveau bereiken, valt er hier helemaal geen kritiek meer neer te pennen.

CAMPUSTONEEL SPEELT ANTIGONE

Kreoon in maatpak

CampusToneel (CaTo), een toneelvereniging voor studenten, personeel en alumni van de K.U.Leuven, heeft al meer dan vijftien jaar een uitstekende reputatie als het gaat om het brengen van klassiekers in een modern pakje. Met *Antigone* wordt dat laatste wel erg letterlijk genomen.

Simon Horsten

Iedere toneelliefhebber die naam waardig kent *Antigone* wel. Is het niet in de gedaante van de oorspronkelijke tragedie, dan wel dankzij één van de bewerkingen die Anouilh, Brecht en vele anderen met wisselend succes schreven. Het is een verhaal van extremen, van onoverbrugbare contrasten tussen de menselijke en de goddelijke wetten, tussen passionele liefde en realpolitik. Het plot is eenvoudig: twee broers, de zonen van wijlen koning Oidipous, vermoorden elkaar

gelijktijdig op het slagveld, maar de huidige koning van Thebe, Kreoon, verkondigt dat slechts Eteokles mag worden begraven. Die verdedigde immers zijn stad. De tweede broer, Polineikes, mag geen rust vinden in het hiernamaals. Een van de zussen, meteen het titelpersonage, laakt die wetten evenwel en begraaft haar broer op gevaar van eigen leven.

WODKA

CaTo grijpt terug naar Sophocles' oerversie, en baseert zich hiervoor op de standaardvertaling van Johan Boonen. Aan de tekst valt weinig te verbeteren, en afgezien van enkele wijzigingen in de structuur van het stuk, veranderde regisseur Victor Peeters dan ook vrijwel niets. Des te meer ging hij aan de slag met het concept en de inkleding van de Griekse tragedie. Het hele stuk is in receptievorm gegoten: het koor staat rond hoge tafeltjes te drinken, om af en toe unisono commentaren te spuien; de ziener Tiresias draagt een kostuumvest met krijtlijntjes; Antigone loopt op hoge hakken en Kreoon torst een maatpak rond zijn smalle schouders.

Het is vooral de uitwerking van de antagonist en bullebak van een Kreoon die verrast. Normaliter wordt die afgeschilderd als een imposante kerel, een militair in hart en nieren, een Agamemnon *après la lettre*. Bij CaTo is hij echter 'viezer': Kreoon wordt neergezet als een klein burgermannetje, een miezerig bureaucraatje dat met het vingertje zwaait en zijn onzekerheid verbergt achter hoge woorden. Zonder aan de tekst te komen,

krijgen de credo's van de koning van Thebe zelfs een vervaarlijk moderne politieke echo. De regisseur omschrijft Kreoon niet voor niets als een "Filip Dewinter die twee wodka's te veel opheeft en wiens stropdas scheef zit." Het enige gevaar dat schuilt in zo een karaktertekening, is dat Kreoon te zwak zou overkomen. Hij moet net een tegengewicht bieden voor de door goddelijke passie gedreven Antigone.

De andere personages worden sterk, maar af en toe iets te twijfelend gebracht: Haimoon als slungelachtige, cynische puber; Ismene, die mooi in contrast staat met haar zus Antigone; de wachter(es), het meest volkse en luchtigste element van het stuk. En

natuurlijk het koor, dat de hele voorstelling door op het podium blijft staan.

Antigone gebracht door CampusToneel is een zeer degelijke inleiding voor beginners, en een verfrissende vertolking voor wie maar geen genoeg kan krijgen van deze geniale Griekse tragedie.

Antigone speelt op 22, 23, 25, 27, 28, 30 en 31 maart in de Zwartzusterskapel, naast het Groot Begijnhof. Meer info: www.campustoneel.be

(foto Jelle Goossens)

RUSTIGE ROCKGROEP BUURMAN OP UUR KULTUUR

“Hey buurman, komen eten!”

“Rock en rustig, in het Nederlands.” Zo omschrijft de Leuvense groep *Buurman* zichzelf. Het geluid dat de band voortbrengt, doet wat denken aan Noordkaap met al eens een jazzy ondertoon erbij. Onlangs behaalde *Buurman* een gedeelde tweede plaats op de Nekka-wedstrijd en kreeg daarbovenop nog de Radio 1-prijs. Nummers zoals *De Protestkabelsong* en *Dat is't* worden al regelmatig gedraaid door Radio 1. Woensdag is de groep te horen op UUR KULTUUR.

Arne Saeyns

“Soms zingen ze met me mee/ Dan weer niet/ 't Hangt af van de melodie/ en van de spots hier op het theater,” zingt Opperbuurman Geert Verdickt in *Verloren Muzikant*. Als zanger, tekstschrijver en gitarist van *Buurman* legt hij ons uit hoe het allemaal is begonnen. **Geert Verdickt:** «*Buurman* is vijf jaar geleden ontstaan op het kot van onze toenmalige drummer. Wekelijks repeteerden wij daar en plots wonnen we het Interfacultair Songfestival. Dat was een teken dat we goed bezig waren. Daarna werden we opgepikt door *De Kleine Avonden*, een project waarbij nieuwe Nederlandstalige groepen onder de vleugels van een coach verschillende culturele centra aandoen. Onze coach was toen Johan Verminnen.»

“Onze kotgenoten vonden het wel tof wat wij deden” (foto Koen Bouters)

ermee ophielden. Ook tijdens de blok repeteerden we niet, want dan moesten we natuurlijk zelf studeren. Ik studeerde toen Germaanse en Harry (piano, klarinet) deed musicologie. Oorspronkelijk waren alle Buurmannen trouwens studenten.»

TARZAN

Veto: Wie zijn jullie muzikale helden?

Verdickt: «Typisch voor *Buurman* is dat we alle vier een verschillende smaak hebben. Ik zelf hou erg van Raymond van het Groenewoud, Arno en Noordkaap, terwijl onze pianist Harry een echte jazzman is die naar Django Reinhardt en Amerikaanse jazz uit de jaren '40-'50 luistert. Onze bassist Koen is klassiek geschoold en brengt het noodzakelijke vleugje harmonie en melodie in onze muziek waardoor alles klopt. Ik kan zelf geen muziek lezen en doe alles puur op het gevoel. Als ik mijn zanglijnen met simpele gitaarakoorden bij die gasten aanbreng, dan kneden zij dat tot goed in elkaar stekende partijen. Dat is juist de kracht van onze muziek. Als ik alleen de nummers zou maken, dan zou dat altijd dezelfde richting uitgaan. Juist doordat er drie kerels met een andere smaak bijzitten, wordt er meer diversiteit in onze muziek gebracht.»

Veto: In je teksten heb je het vaak over een onbereikbare liefde.

Verdickt: «Inderdaad, vroeger zong ik dingen zoals “Jane, laat mij uw Tarzan zijn” (*lacht*). Dat zijn echter vooral de oude nummers. Ik schrijf ook over andere dingen tegenwoordig. Toen ik eens in de file stond, zag ik in mijn achteruitkijkspiegel iemand abnormaal lang tegen mijn bumper aan duwen. Dat was voor mij een impuls om een nummer te schrijven. Zo heb ik nog nummers die op het eerste zicht banaal lijken, bijvoorbeeld over Sinterklaas, terwijl er wel een wrangere boodschap onder schuilt. Natuurlijk blijven *schoon madammen* en onbereikbare liefdes onderwerpen waarbij je leuke teksten kan verzinnen (*lacht*).»

Buurman treedt woensdag 22 maart om 22u op tijdens het gratis UUR KULTUUR in de Grote Aula van het Maria-Theresiacollege. Meer info www.buurmaninfo.be

“Jane, laat mij uw Tarzan zijn”

«Na die tour vervoegden een nieuwe drummer en een nieuwe bassist onze groep. Op dat moment begon het verhaal van *Buurman* pas echt. We namen enkele demootjes op die relatief veel gedraaid werden door Radio 1. Dat was superleuk, want normaal moet je al een echt album uithebben om gedraaid te worden. Door die airplay kregen we ook meer aanvragen voor optredens. Onze volgende stap is nu om een echt album te maken. Eind

dit jaar, begin volgend jaar, zouden we zo'n album willen uitbrengen.»

GEWONE JONGENS

Veto: Voorlopig kunnen we jullie nummers nog op de website beluisteren.

Verdickt: «Wij brengen die nummers niet uit om er geld mee te verdienen. De website dient vooral om ons kenbaar te maken aan programmatoren van culturele centra. We hopen via het internet mensen te overtuigen om ons te boeken voor optredens. Het is niet zeker of die nummers op het internet blijven staan als we een cd uitbrengen, natuurlijk.»

Veto: Vanwaar komt de naam Buurman?

Verdickt: «Die naam is eigenlijk ook heel studentikoos ontstaan. Op kot riep ik vaak tegen een kotgenoot: “Hey buurman, komen eten!”. Die gast vroeg ons dan eens of we geen liedje over hem wilden maken. We vonden het uiteindelijk een mooie naam voor onze groep. *Buurman* klinkt heel eenvoudig en typeert ons ook als gewone jongens.»

Veto: Jullie repeteerden vaak op kot. Hadden de burens geen last met hun Buurman?

Verdickt: «Dat viel heel goed mee. De kotbaas van onze drummer woonde naast ons en kwam af en toe eens kijken. Hij zei dan dat we goed bezig waren. Ook onze kotgenoten vonden het wel tof wat wij deden. We zorgden er wel altijd voor dat we vóór tien uur 's avonds

ACHTER DE VERHALEN, DE NEDERLANDSE LITERATUUR VAN DE TWINTIGSTE EEUW

“Vorm is alles”

De vakgroep Nederlandse literatuurstudie organiseerde vorige week *Achter de verhalen*, een driedaags colloquium over de Nederlandse literatuur van de twintigste eeuw. Het programma bestond onder meer uit een literaire avond, waarop auteurs Koen Peeters, Luuk Gruwez en Eva Cox voorlezen uit eigen werk en uit het werk van twintigste-eeuwse dichters.

Jozefien Van Beek

De dichters hadden de opdracht gekregen een dichter uit de twintigste eeuw te kiezen die volgens hen niet genoeg erkenning krijgt. Eva Cox koos voor de dichteres Mea Strand. Strand heeft nog samengewoond met Gerrit Kouwenaar en heeft zelfs eens gekookt voor Lucebert. Hugo Claus gebruikte het pseudoniem Thea Streiner voor een gedicht dat in het literaire tijdschrift *Podium* gepubliceerd werd. Dat pseudoniem ontleende hij aan Mea Strand. Toch kom je Mea Strand in boeken over de Vijftigers niet tegen. Reden genoeg voor Cox om haar in ere te herstellen. Claus zelf kan volgens Cox trouwens nooit genoeg erkenning krijgen. Zo ontdekte ze onlangs de zo goed als onbekende verhalenbundel *Natuurgetrouwer* van Claus, die ze iedereen kan aanbevelen.

Na de lezing mochten we Eva Cox, die in 2001 de eerste Vlaamse Poetry Slam won en in 2004 debuteerde met de bundel *Pritt.Stift. Lippe*, interviewen hoewel ze daar niet dol op is. Op het internet is geen enkel interview met haar te vinden. Ze vindt interviews gevaarlijk omdat iets helemaal van betekenis kan veranderen als het uit de context gehaald wordt. Wij proberen het gesprek alvast zo natuurgelukkig mogelijk weer te geven.

SMURF

Veto: Vóór het interview vertelde je dat je heel zenuwachtig was vanavond. Ben je voor Poetry Slams, waar het publiek luidop mag laten blijken wat ze van je poëzie vinden, niet zenuwachtiger?

Eva Cox: «Nee, want dat is meer acteren. Bij de Poetry Slam die ik gewonnen heb, was ik wel bloednervus. Waarschijnlijk had ik daardoor meer adrenaline, waardoor ik heb gewonnen. Hier was de zaal helemaal stil en daardoor lijkt het alsof het publiek dichter bij je zit. De zaal was ook verlicht dus je kon het publiek zien. Nadat ik één zin had voorgelezen, zag ik al een jongen geeuwen. Bij een slam komt het publiek om zich te amuseren en dat doen ze ook. Hier stond ik naast Luuk Gruwez en Koen Peeters. Ik voelde me heel klein, een smurf bijna. Ik voel me ook geen echte dichter. Momenteel ben ik vooral met

proza bezig en ik weet nog niet wat ik in de toekomst ga doen. In 2005 kreeg ik plots een beurs van het Fonds voor de Letteren, werd ik genomineerd voor de C. Buddingh'-prijs en kreeg ik een eervolle vermelding bij de Debuutprijs. De haan kraaide drie maal: “Meiske, maak tijd om te schrijven.” Ik werd er zekerder, maar tegelijk ook onzekerder door. Er werden verwachtingen gecreëerd. Voor mij was mijn debuut een prebuut, waarna ik kon herbeginnen. Ik had nog gedichten liggen waarvan ik niet van plan was om ze uit te geven, maar mijn uitgever vroeg of ik in de Windroosreeks een bundel wilde uitgeven en dat heb ik gedaan. Ik schrijf om mezelf te amuseren. Ik speel met woorden om niet ongelukkig te worden.»

Veto: Op je weblog zeg je “volgens mijn invulling van de term ‘perform’ ik niet, ik draag voor.” Wat is jouw invulling van de term ‘performen’?

Cox: «Ik word performancedichteres genoemd omdat ik een Poetry Slam gewonnen heb, maar eigenlijk heb ik maar vijf keer meegedaan aan poetry slams. Performen associeer ik met beeldende kunst. Daar is visueel veel meer te zien. Gewoon stemvast je poëzie voorlezen is niet genoeg. Ik word altijd performancedichteres genoemd, maar ik ben dat niet. Misschien komt het nog. Omdat ik altijd zo genoemd word, ben ik er over gaan nadenken en misschien ga ik er wel iets mee doen.»

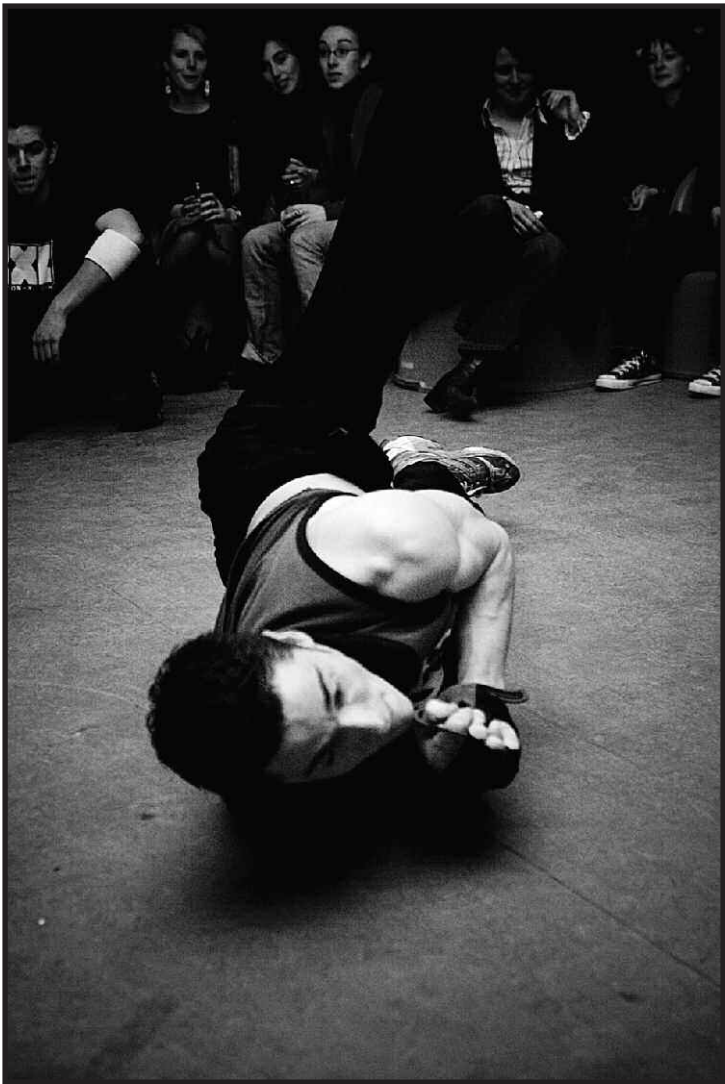
LAFTE VOORSPRONG

Veto: Op je weblog kan je gebruik maken van associaties en intertekstualiteit die dankzij links door alle lezers kunnen worden opgemerkt. Als je bijvoorbeeld op het woord ‘onbeschaamdheid’ klikt, kom je op een pagina met uitleg over *The Rape of the Lock* van Alexander Pope.

Cox: «Mijn weblog heeft me al veel opgeleverd. Ik kende *The Rape of the Lock* bijvoorbeeld niet. Ik ga associatief zoeken op het internet om verwijzingen onder sommige woorden te zetten. Ik amuseer me op een intellectuele manier. Ik ga op expeditie op het *world wide web*. Wat ik eigenlijk echt zou willen doen is een e-book maken. Dat is waar Peter Verhelst al een tijd over droomt. Wie eerder geboren is, heeft een laffe voorsprong, denk ik dan (*lacht*). Ik wil dat ook doen, maar de techniek is nog niet zo ver.»

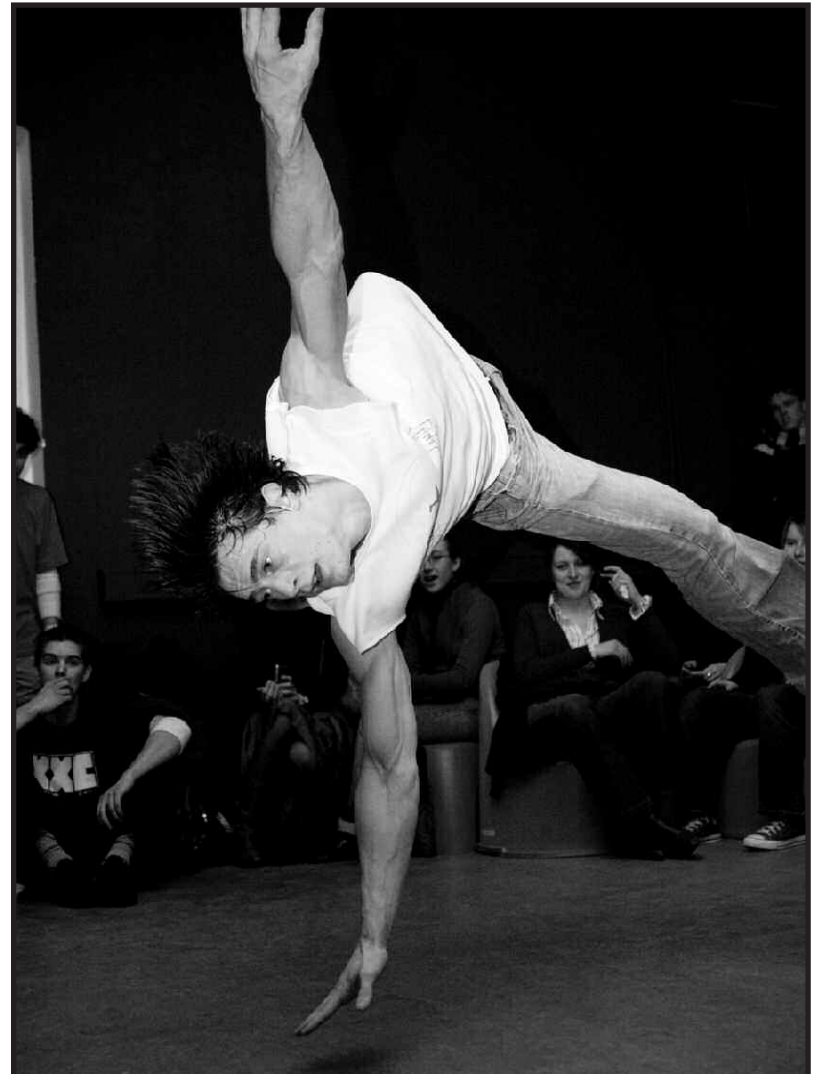
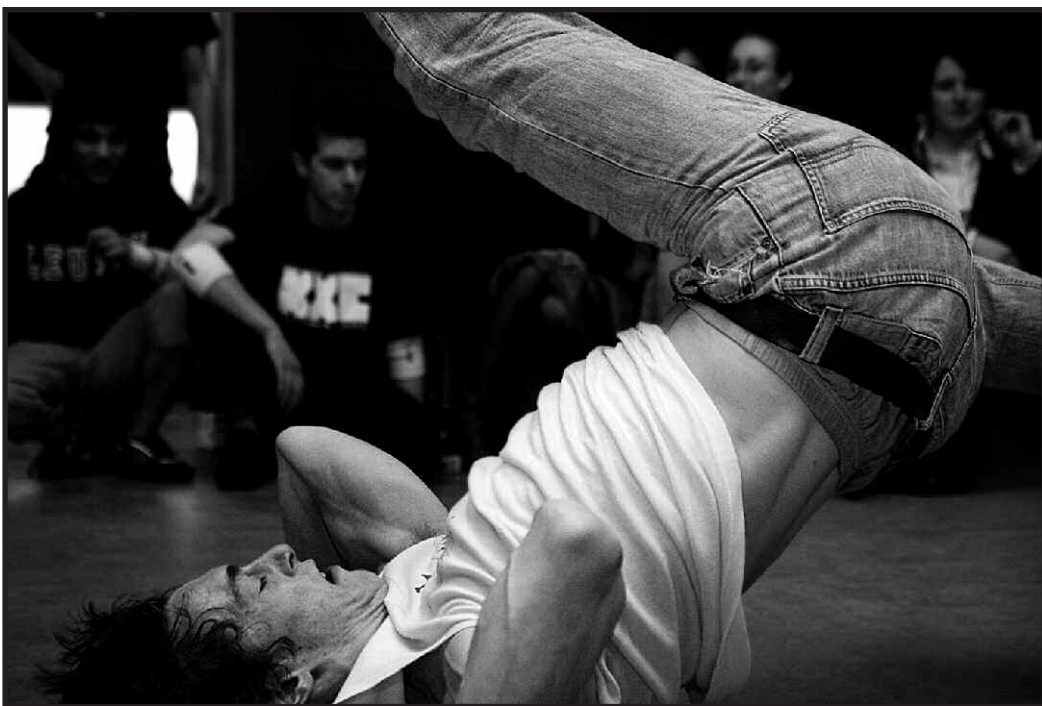
Veto: Jij vindt vorm het enige ware criterium voor poëzie. Wat vind je van Willem Kloos' uitspraak: “vorm en inhoud in poëzie zijn één”?

Cox: «Daar heb ik al vaak over gediscussieerd. Enkel inhoud levert een weekendfilm of saaie beeldende installaties op, waarover je kan babbelen, maar waar je netvlies niets aan heeft. Vorm is alles. Kunst is vorm.»

**Breakdance@
ExitenzMaximum**

(foto's Jelle Goossens)

Filmfirmament

The Cave of the Yellow Dog

Een Mongoolse semi-documentaire over een nomadenfamilie die een hond vindt: echt sexy kun je de nieuwste van regisseur Byambasuren Davaa niet meteen noemen. Met *The Cave of the Yellow Dog* geeft hij zijn draai aan de cinema van de onthaasting.

Geert Zagers

Het verhaal van *The Cave of the Yellow Dog* leest als een kleuterboek. Wanneer Nansal, het oudste dochtertje van een nomadenfamilie, mest aan het verzamelen is, vindt ze in een groot puppy. Ze noemt de zwerfhond Zochor en neemt hem mee naar huis om mee te spelen. Haar vader heeft echter schrik dat de hond in contact is geweest met wolven, die zijn spoor zouden kunnen volgen en zo de schapenkudde zouden aanvallen. Tegen de wil van haar vader in, probeert Nansal de hond toch bij haar te houden.

Toch is *The Cave of the Yellow Dog* geen cinema voor twaalfjarigen. De vormgeving van Davaa (*The Story of the Weeping Camel*) speelt daar een belangrijke rol in. 'Minimalisme' is hier het codewoord. Vooral het sobere camerawerk valt op: statische shots van meer dan een minuut zijn eerder regel dan uitzondering. De flitsende videoclipstijl is wel heel ver weg. Ook wat hij filmt is weinig beweeglijk. De Mongoolse steppe, bloemenweiden en glooiende bergen spelen een hoofdrol, net

zoals de kuddes schapen, geiten en runderen. De muzikale begeleiding blijft erg sober. Meer dan wat Mongools traditioneel gezang en een voorzichtige cello is er niet te horen.

De trage beelden hebben veel weg van de beeldpoëzie van de Koreaanse regisseur Kim Ki Duk (*Spring, Summer, Fall, Winter. And Spring, Bin Jip*). Met hem deelt Davaa ook een voorkeur voor onbekende acteurs. En hij gaat verder. Zo speelt de familie Batchuluun zichzelf in *The Cave of the Yellow Dog*. Dieren of kinderen leveren altijd problemen op, is een van de regels van Hollywood, maar Davaa lapt dat cliché aan zijn laars. Hij laat zijn camera draaien zonder krampachtig het beeld te willen manipuleren. Met succes: de interactie tussen de pup en het kleine meisje levert mooie en zelfs vertederende cinema op. Al improviserend trekken de drie kleuters alle aandacht naar zich toe. Ook in Mongolië levert een uk die zelfstandig pap wil eten schattige beelden op.

Tegelijk wil Davaa meer dan een feel-goodfilmje maken. *The Cave of the Yellow Dog* is een portret van de Mongoolse nomadencultuur. Door de ogen van Nansal maken we kennis met het dagelijkse leven van de Batchuluuns. Mest zoeken, tenten bouwen, vlees roosteren en kaas fabriceren komen als in een documentaire aan bod, evenals de magische religie van de Mongolen en de dreiging van de moderne maatschappij. Vooral dat laatste speelt een belangrijke rol: de zwerfhond Zochor is een symbool van de breuk tussen de traditionele en de moderne samenleving. De nomaden die hun zwervend bestaan opgeven en in de stad gaan wonen, laten hun viervoeters achter in de Mongoolse steppe. Davaa schetst de pro-

blematiek uitvoerig en legt het hier en daar zelfs wat te dik op, maar neemt nergens een standpunt in. Zijn camera neemt alleen waar.

"Volgens mij was je in je vorige leven een luilak," zegt Nansal tegen Zochor tijdens de aftiteling, en dat is precies hoe de kijker zich voelt na afloop. Het rustige tempo en de mooie beelden willen de kijker doen onthaasten, zo lijkt het wel. Een mooie film in al zijn bescheidenheid.

Steekkaart

Regie: Byambasuren Davaa
Cast: Babbayar Batchuluun, Nansal Batchuluun, Nansalmaa Batchuluun, Buyandulam Darumdadi
Duur: 93'
Release: 22-03-2006
Kort: Mongoolse poëtische cinema met een hoge aaibaarheidsfactor

studio
L E U V E N

Kort Cultuur

Bijna verdubbeling capaciteit Het Depot

De Leuvense zaal Het Depot aan het Martelarenplein mocht sinds de opening in september vorig jaar tot 350 concertgangers ontvangen. De brandweer heeft vorige week haar fiat gegeven om dat aantal te verhogen naar 640. Daarmee is de zaal binnenkort "vergelijkbaar met de Brusselse Botanique qua capaciteit", aldus Mike Naert van Het Depot in *Het Nieuwsblad*. Die uitbreiding is vooral goed nieuws voor de programmatie. Er klinkt vaker de opmerking dat de zaal te groot is voor kleine groepen, maar ook te klein voor grote namen. Met deze wijziging wordt het binnenhalen van klinkende, internationale namen — zoals deze week met Heather Nova — gemakkelijker.

Het Depot is echter niet uit op winst en geeft ook duidelijk aan dat gelijkaardige initiatieven enkel kunnen overleven door middel van subsidies. Bovendien berust de werking voor een groot deel uit vrijwilligers. Het onderbrengen van de andere activiteiten van Het Depot in het gebouw aan het Martelarenplein, zoals het popatelier en de verhuring van repetitielokalen, behoort tot de toekomstperspectieven. Al dan niet met een volgende uitbreiding van het aantal toegestane bezoekers.

Lenteconcert Universitair Symfonisch Orkest

Het Universitair Symfonisch Orkest (USO) van de K.U. Leuven werkt elk jaar aan twee projecten, waarmee het de Vlaamse en ook buitenlandse concertpodia aandoet. Als tweede project van het academiejaar wordt traditioneel een lenteprogramma gedaan. In dit kader spelen ze op 23 en 24 maart 'On the town' van L. Bernstein, 'Archon' (Wereldcreatie, in opdracht van het USO) van K. Houben, "Vier Letzte Lieder" van R. Strauss en 'Symfonie nr. 2: De Vier temperamenten' van C. Nielsen. Dit jaar is de sopraan Nathalie Denyft soliste. Zij mag samen met het USO het delicate 'Vier Letzte Lieder' onder handen nemen. Dit alles vindt plaats in de aula Pieter de Somer te Leuven. Al meer dan 40 jaar maakt het USO deel uit van de ensembles van de K.U. Leuven, in volle ondersteuning en vertrouwen van de Commissie Cultuur.

Fototentoonstelling Stephan Vanfleteren

Donderdag 16 maart is studentenrestaurant *De Spuyse* officieel heropend. Het restaurant ligt aan de ingang van het Universitair Sportcentrum van de K.U. Leuven en werd volledig gerenoveerd. De Spuyse zal tot een week na de opening het kader zijn voor een tentoonstelling van de Vlaamse topfotograaf Stephan Vanfleteren, die beelden koos uit zijn boek 'Flandrien'.

Vadermoord in STUK

Kunstencentrum STUK organiseert de komende twee weken voor de vijfde keer een reeks concerten onder de noemer *Vadermoord*. Voor deze reeks worden Vlaamse artiesten gevraagd hun grote voorbeelden uit de muziekwereld vakkundig 'af te maken'. De concerten bestaan uit intiemse sets vol covers. Op de affiche staan Sioen als Björk, Chacda als dEUS, Nona Mez als Buffalo Tom, Jasper Stevelinck als Nina Simone, Guy Swinnen als Neil Young, Stash als 16 Horsepower, Milow als Oasis en Carol Van Dyk als Velvet Underground.

Het wordt vooral uitkijken naar de uitsmijter op 31 maart, waar de Leuvense groep Dead Souls voor de allerlaatste keer nummers van Joy Division zal spelen. Na hun samenwerking met Stijn Meuris op *Vadermoord III* twee jaar geleden, kwam alles in een stroomversnelling en leerde het land hen kennen als de ultieme reïncarnatie van Ian Curtis en de zijnen.

(rb)

ERASMUSDAGBOEK: MARIE IN SEVILLA (1)

Razend Spaans geratel

Tien dagen geleden ben ik aangekomen in Sevilla. Ik ben met een vriendin vertrokken en werd ter plaatse afgehaald door mijn broer en zijn vriendin. Allesbehalve een treurig vertrek dus! Ik kreeg meteen de eerste tapas met rode wijn geserveerd.

Marie De Keukelaere

Daarna heb ik mijn kot gezocht. Dat had ik via internet gereserveerd, maar de beloofde airconditioning en internetconnectie bleken nog niet geïnstalleerd te zijn. Ik voel me geen klein beetje opgelicht. Maar ik merkte al snel dat deze mensen het wel goed meenden. Ze hadden de aanvraag vorige maand ingediend, maar dat was op Spaans ritme nog niet in orde gebracht. Het is een kamer in een ruim appartement met een mooie patio en is fijn centraal gelegen. Enkele minuutjes stappen maar, en ik ben aan de kathedraal, uitgaansbuurt, winkeltjes.

Ik deel het appartement met een Spaanse die eind juni vertrekt en een Française. Op

kot spreek ik dus vooral Spaans en mijn gestotter van de eerste dagen begint intussen toch langzaam omgevormd te raken in vloeiende zinnen.

Tijdens de eerste dagen heb ik voornamelijk paperassen in orde gebracht. Geen klein bier in Spanje, want Spanjaarden maken hun administratie zelf graag enorm complex. Gelukkig kon ik daarna de stad bezoeken. Sevilla is een bruisende stad en de zon maakt alles natuurlijk nog aangenamer.

Maar niet alles moet aangenaam zijn in Spanje. Zo begreep ik nauwelijks iets van de eerste les: razendsnel Spaans geratel, zonder micro's of luxe powerpointpresentaties, en het ergste van alles: met een verschrikkelijk Andaloësch accent. Gelukkig heb ik lieve medestudenten die me met handen en voeten een vertaling proberen te bezorgen en van wie ik de nota's mag kopiëren. Die avond ben ik nog iets gaan drinken met het Amerikaanse meisje en een paar van haar Amerikaanse vriendinnen. Het was een heel gezellige bende en ik zal het hen dan ook maar niet kwalijk nemen dat ze de hoofdstad van België niet kenden.

Na tien dagen staat mijn uurrooster vast: vijf vakken aan de Facultad de Psicologia, (gratis) Spaanse les, veel sporten en flamencos! Ondertussen is mijn vriendenkring ook steeds groter geworden: Fransen, Amerikanen, een Duitse, een sympathieke Belg en een paar Spanjaarden uit de les. Ik denk dat ik mijn vrije tijd voornamelijk met Erasmusers zal doorbrengen want de Spanjaarden die ik momenteel ontmoet heb wonen namelijk in dorpjes net buiten Sevilla. Samen hebben we al tapas gegeten, sangria en andere zaken gedronken, flamenco bekeken, botellons gehouden en dit weekend gaan we met een paar naar het carnaval van Cadiz.

Elk moment in Sevilla voelt een beetje raar: ik ben toerist en toch weer niet. De eerste week ging, ook bij mijn mede-Erasmusers, gepaard met het besef dat we vijf maanden relatief geïsoleerd zullen zijn van onze vertrouwde omgeving. Dat is relatief, want via internet en telefoon is het tegenwoordig wel gemakkelijk om contact te houden met ouders, vrienden en liefde. Al bij al: het was een goede eerste week. Hasta luego!

BOOMPJE (6): PROFESSOR DRAYE

De mens achter Schiller

Dat het universitaire personeel naast het academische leven ook een ander leven heeft, kunnen we alleen maar hopen. Welkelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: "Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?" Deze week gingen we langs bij professor Luk Draye, gewoon hoogleraar Taalkunde: Nederlands, Duitse en computationele taalkunde aan de Faculteit Letteren.

Robin Broos

Luk Draye: «Ik heb getwijfeld tussen twee boeken. Wat een blijver in mijn favorietenreeks is, is *Don Quichote* van Miguel de Cervantes. Maar bij nader inzien heb ik toch gekozen voor een boek dat ik de voorbije vakantie heb gelezen, namelijk de nieuwe Schiller-biografie van Sigrid Damm. Het werk is geschreven naar aanleiding van de tweehonderdste sterfdag van Schiller en verscheen vorig jaar. Ik heb het boek toevallig gekocht in de wachtzaal op de luchthaven van Keulen.

Het is een fascinerend boek. In mijn studententijd had ik uiteraard wat van Schiller gelezen — zijn boeken staan samen met Goethe standaard op het programma van de Germanist — maar die zitten dan in een overzichtscollage waar de klemtoon op de teksten ligt. Met dit boek krijg je een heel ander beeld op de mens achter de tekst en zijn tijd.»

«In verschillende opzichten is het uniek. Het is geen klassieke biografie van geboorte

(foto Jelle Goossens)

van zijn ontwikkeling als mens. Op die manier krijg je een heel ander beeld van de man. Hij wordt min of meer van zijn lauwerkrans ontdaan. Je leest hoe hij het moeilijk had om zijn geld te beheren. Van zodra hij wat had, gooide hij het over de balk. Ook zijn moeilijke relatie met Goethe wordt uitgediept.»

EREBURGER

«Na de Franse Revolutie is hij door het nieuwe bewind —zonder dat hij het wist — uitgeroepen tot ereburger van het nieuwe Frankrijk. Toen dat bericht hem bereikte, was de nakende terechtstelling van de Franse koning brandend actueel. Hij was de republiek heel gunstig gezind, maar was tegelijkertijd een tegenstander van die terechtstelling. Het boek beschrijft hoe hij daarmee heeft geworsteld. Moet hij dat ereburgerschap al dan niet aanvaarden? Na lang wikken en wegen is hij naar Frankrijk getrokken om er te pleiten tegen de terechtstelling, maar hij kwam te laat.»

«Ik heb dit boek in één adem uitgelezen. Mijn belangstelling voor de Duitse geschiedenis en cultuur zal daar wel mee

te maken hebben. Niet alleen wat de feiten betreft, maar voor zover ik dat kan beoordelen, vind ik dat het een grote literaire waarde heeft. Uiteraard niet zo groot als die van Cervantes, maar het was een onverwachte meevaller.»

'Das Leben des Friedrich Schiller' van Sigrid Damm is uitgegeven bij Insel. ISBN 3458172203. Een Nederlandse vertaling is er nog niet.

K.U. LEUGEN.be

PAASEIEREN ZIJN MAAR BETER OP HUN HOEDE, WANT...

Eierdief zaait terreur te Leuven!

De Vasten zijn nog maar net begonnen of sommigen hebben het er al knap moeilijk mee. Dat blijkt uit het plakkerige chocoladespoor dat een nietszeggende eiergangster in Leuven achterlaat. Al meerdere personeelsleden van de Alma Mater zijn op brutale wijze van paaseieren beroofd. De politie tast in het duister. K.U.Leuven brengt licht in die duisternis.

Van onze rectorywatcher

Werken aan de K.U.Leuven is een stresserende bezigheid. Tal van verslavingen bieden daar een oplossing voor. Heel wat proffen zweren bij die goeie ouwe alcoholverslaving, maar sinds vrouwen langzaam maar zeker in de universitaire top lagen beginnen door de dringen, maakt een nieuwe verslaving haar opmars: die aan chocolade. Zelfs tijdens De Vasten hebben sommigen hun dosis nodig. Dat blijkt op pijnlijke wijze, sinds een onbekende grote hoeveelheden chocolade-eitjes stal.

Rector Vervenne reageert ontstemd: "deze zaak raakt mij enigszins persoonlijk, op tweeërlei wijze. Ten eerste is het in zekere zin toch wel ergens min of meer stuitend, niet in negatieve maar in verbaasde zin, dat één individu in zekere mate een beetje profiteert, misschien ergens in negatieve zin maar toch ook in hoopvol gestemde zin, van meerdere andere individuen, geloof ik. Daarin denk ik mij moeilijk te kunnen vinden. Ten tweede ben ik ook persoonlijk wel wat geraakt door het feit dat sommigen hun verslaving zelfs tijdens De Vasten niet kunnen overwinnen. Dat raakt mij diep, maar ik besef dat we samen uit die diepte kunnen klimmen."

APOCALYPS

Minder wollig was Roger Vangheluwe, die als bisschop van Brugge in de Inrichtende Overheid van de universiteit zetelt. "Het is allemaal begonnen in 1789. Sindsdien is het er met hetatholicisme aan deze universiteit niet op vooruitgegaan! Ge kunt misschien zeggen: welke smeerlap pikt

er nu andermans eieren? Maar ik zal u zeggen: welke smeerlap heeft er nog voor Pasen eieren op zijn bureau? De eierdief is een straf van God, die neerkomt over de zondige chocolade-verslaafden!"

Ondanks alle grote verklaringen van de universiteitstop, gebeurt er ondertussen niets om het probleem op te lossen. "De universiteit wil niet ingrijpen, omdat ze dan moet erkennen dat er nu al chocolade gegeten wordt," zegt een verbolgen en bestolen secretaresse. "Vervenne heeft schrik dat hij dan weer bij de paus wordt geroepen. En hij heeft vlieg angst."

"Pasen moet van mij
40 dagen voor
Aswoendag vallen"

SMOKKELWAAR

Het geheimhouden van de verslaving heeft volgens regeringsbronnen hetzelfde effect als bij softdrugs: er ontstaat een bloeiende zwarte markt van paaseitjes. Volgens ingewijden is chocolade tijdens De Vasten erg winstgevendende smokkelwaar, waar louche individuen verscheidene milligrammen chocolade winst per ei op durven maken. Bewijzen van zulke praktijken kon de redactie evenwel niet vinden.

De secretaresse denkt er overigens niet aan de schuld bij zichzelf te leggen. De redenering dat wie niets heeft, niet bestolen kan worden, gaat niet op. "Ge moet hier eens proberen te functioneren zonder chocolade. Dat houdt ge geen halve dag vol. Het is nu wel rustiger dan onder Oosterlinck. Daarmee ben ik ook van crack kunnen overschakelen op chocolade. Ze moesten blij zijn dat het maar chocolade is!" Een collega valt bij: "Ik heb eens marshmallows geprobeerd, maar zonder kampvuur is daar maar weinig aan."

Met behulp van een listige eierval

slaagde K.U.Leuven er in de eierdief te vangen. Hij/zij wenste anoniem te blijven, maar was wel bereid mee te werken aan een interview.

EXCLUSIEF

K.U.Leuven: Waarom steelt u de eieren?

Prof. dr. ir. ing. ere-rector eierdief : «Sommigen schilderen me graag af als de Wreker van de Katholieke Universiteit. Dat is natuurlijk onzin. De K staat voor kwaliteit, dat heb ik altijd beweerd. Ik steel links en rechts een eitje omdat er bij ons thuis geen eieren zijn voor Pasen. Zolang kan ik niet wachten om zo'n heerlijke bolletje praliné op mijn tong te laten smelten.»

K.U.Leuven: Voelt u zich niet schuldig?

Prof. dr. ir. ing. ere-rector eierdief : «Zonder mijn stresserende beleid waren ze nooit aan chocolade verslaafd geraakt. Het is dankzij mij dat ze eieren hebben! Het is dan toch wel gepermenteerd dat ik er eens eentje meegraai, me dunkt. We moeten dat trouwens ook niet dramatiseren. Het zijn maar paaseieren, geen truffels of cacao-bavarois hé.»

K.U.Leuven: Wat is uw lievelingssmaak?

Prof. dr. ir. ing. ere-rector eierdief : «Zoals ik al zei, eet ik liefst de bruine met praliné. Maar het maakt mij eigenlijk niet zoveel uit. Het spannende is namelijk elke keer opnieuw raden welke smaak er in wel kleurtje papier zal zitten. Ook dat is een reden dat ik ze liever steel dan zelf koop. Als ik ze zelf koop, weet ik meteen waar wat zit. Bij telkens anders eitjes, heb ik steeds opnieuw dat verrassingselement. Wat is uw lievelingssmaak eigenlijk?»

K.U.Leuven: Volle witte, of zwarte met bruine praliné. Zolang het maar geen zwarte met likeur zijn.

Prof. dr. ir. ing. ere-rector eierdief : «Ik heb hier nog twee witte met witte praliné. Wisselen tegen drie bruine?»

K.U.Leuven: Tegen twee zal ook wel goed zijn zeker? Anders verklap ik uw naam in ons weekblad.

Prof. dr. ir. ing. ere-rector eierdief : «Ah, chantage. 't Is al goed, oplichter, hier met die eitjes!»

Shockerend: sportkotkippen vogelvrij verklaard!

Het stond vorige week al in alle kranten: de kippen aan het sportkot moesten opgehokt worden. Anders liep het hele land het risico om door een vogelgriepandemie uitgemoord te worden. Maar een beetje ornitholoog heeft het al lang in het snotje: alle kippen en eenden trippelen nog vrolijk rond in Heverlee. Wat is er misgegaan?

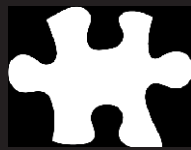
De brandweelrui die ingezet werden om het gevogelte te vangen, schuiven de schuld alvast van zich af. Zij hadden de autoriteiten gewaarschuwd dat ze onvoldoende uitgerust waren om het pluimvee te strikken, maar werden desondanks met de ondankbare klus opgezadeld. "Wij hebben dat van in het begin gezegd tegen de burgemeester. 'Louis, wij blussen alles voor u. Als de Twin Towers op de Grote Markt van Leuven hadden gestaan, ze waren niet ingestort. Als die eucalyptusbossen van Australië in het Stadspark hadden gelegen, ze stonden er nog. Wij hadden de Innovation in Brussel geblust gekregen. Maar laat ons alstublieft geen kiekens vangen. Wij zijn goed met brandslangen, niet met netten. 't Is slecht voor ons imago, bovendien."

PLANTREKKERIJ

De burgemeester zelf wuift die kritiek weg: "Mijn pompiers stellen zich aan. Wat is het verschil tussen een kat uit een boom halen of een eend uit de Voer halen? Ze kunnen het wel, ze willen het gewoon niet."

Ondertussen kakelen de kippen en snateren de eenden in Heverlee rustig verder. De brandweer heeft zijn vangacties voorlopig gestaakt en dat is prima zo, volgens hun woordvoerder. "Iedereen heeft schrik dat wij besmet gaan raken met vogelgriep, omdat we in contact komen met trekvogels. Denken ze nu echt dat wij ons inlaten met dat nomadisch gespuis? Niemand hier moet iets hebben van die rusteloze beesten. Er is helemaal geen gevaar dat die hier landen. We hebben ze twee jaar geleden nog met pek en zonder veren van het terrein gejaagd. Dat zullen ze zich nog wel herinneren!"

De universiteit zit een beetje verveeld met de zaak. Heel wat studenten in Heverlee studeren wiskunde of informatica. Het is bekend dat dat rare vogels zijn. Voor hen is het risico op een besmetting dan ook groot. Maar het verbaast hen niets dat al het gevogelte daar nog steeds vrij rondloopt. Eén van hen verklaart met heimelijke trots: "Dit zijn universitaire kippen hé. Niet moeilijk dat ze die brandweelrui te slim af zijn. Bovendien, een kip die in het Sportkot woont heeft natuurlijk een geweldig goeie conditie. Eigenlijk mogen die beesten van mij best vrij blijven. Om niet besmet te worden, zal ik mezelf wel opsluiten in mijn kot. Dat was ik trouwens toch al van plan."

Puzzels

Horizontaal

1 Heeft menige onderwijzer een stoflong bezorgd 2 Familielid — Spoed 3 Pausennaam — Wilde haver 4 Soort melk 5 Jeugdbeweging — Kasteel 6 Familielid — Probeert op een goed blaadje te staan bij de prof 7 Dankzij legendarisch tv-programma bekend geworden kabouter 8 Eerste koers van de Ronde van Frankrijk — voor Christus 9 Internet Authentication Service — Fries watertje — Half om half 10 Brieffaanhef — Kommer

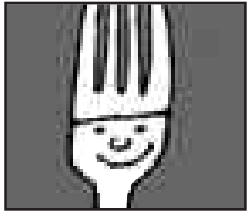
Verticaal

1 Waarmee je proeft 2 Circa — Weldra 3 Water doorlatend — Zoogdier 4 Belangrijk om in de gaten te houden bij paarden 5 Familielid — Jongensnaam 6 Natuurlijk logaritme — Gezicht 7 Vellen van bomen 8 Rechte die met een cirkel één punt gemeen heeft — Autokenteken Honduras 9 Verstijft — Voorzetsel — Oude lap 10 Teletekst — Laagste rang bij diplomaten

(dds)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

3			2	7					9
7				4					3
	9	1				8	7		
		7	9		3	2			
	8			6				3	
6			7		2				1
		5		2		3			
	7		4		5		1		
8			3		1				4

Menu van de week

in Alma 1-2-3

21 - 24 maart 2006

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Groentesoep	0,50
Tomatensoep met vermicelli	1,65
Pensen met appelmoes A2+A3	2,35
Burito El Paso	4,40
Kip met Bruine van Corsendonck en kroketten	4,05
Spaghetti Bolognaise A1	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	3,45
Koninginnenhapje	3,10
Rumsteak	4,05
Kippenlapje A3	3,45

woensdag

Milanese soep	0,50
Groene groentesoep	1,65
Kippenburger met erwtes en worteltjes	2,35
Lasagne Verdura	3,10
Kippenlapje met roomsaus met roze peperbolletjes en denneappeltjes A2+A3	4,05
Paëlla	4,40
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A3	3,45
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Rumsteak	4,05

donderdag

Beierse erwtensoep A2+A3	0,50
Soep A1	0,50
Tomatensoep met ham A2+A3	1,65
Maaltijdsoep A1	1,65
Vleesballetjes in tomatensaus en friet	2,35
Vegetarische spaghetti A3	2,35/2,75
Ribbetjes, slasaus met mosterdzaadjes, rauwkost A1+A2	4,40
Gebakken visfilet met bearnaisesaus en broccoli	4,40
Spaghetti Bolognaise A2	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	3,45
Koninginnenhapje A1+A3	3,10
Rumsteak A3	4,05
Kippenlapje A2	3,45

vrijdag

Romige tomatensoep	0,50
Kervelsoep	1,65
Ravioli al forno A1+A3	2,35
Gevulde paprika met Provençaalse saus en erwtes	4,05
Loempia en kerriesaus met pepers, Oosterse rijst	3,45
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Rumsteak	4,05
Kippenlapje A3	3,45

Kijk ook op de website voor menu [gasthuisberg](http://gasthuisberg.be),

(advertentie) [Justus Lipsius](http://JustusLipsius.be) en [pauscollege](http://pauscollege.be)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

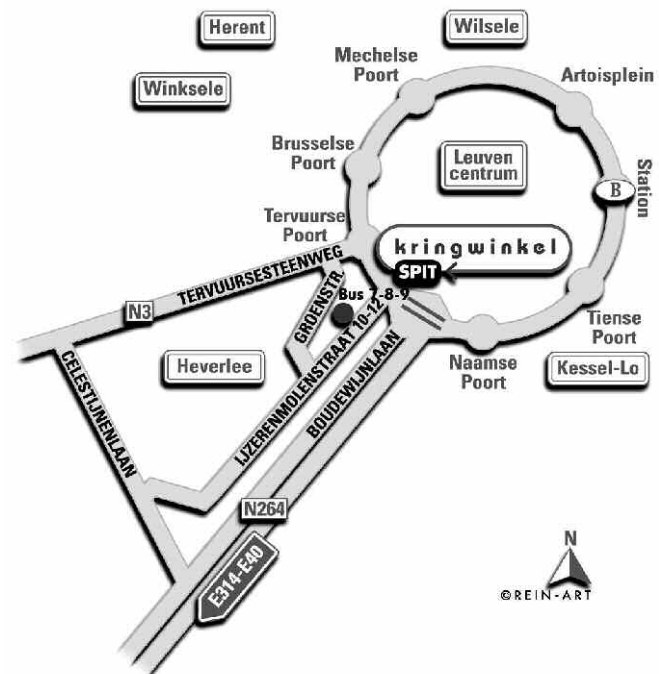
Open: di - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo - ma: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

Tweedehandscomputers met

1 jaar garantie!

- Laptops P2 tot P4 tussen 200 en 600 euro.
- Desktops van P2 tot P4 tussen 55 en 350 euro.
- Schermen van 5 -100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops en onderdelen. Adres: Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo. Tel: 016/25.91.03, Mail: info@recupc.be

PROFESSIONELE BACHELOR OPLEIDINGEN

- Bedrijfsmanagement • Biomedische laboratoriumtechnologie
- Chemie • Office management • Onderwijs, Kleuteronderwijs
- Onderwijs, Lager onderwijs • Onderwijs, Secundair onderwijs
- Sociaal werk • Toegepaste informatica • Verpleegkunde
- Voedings- en dieetkunde • Vroedkunde

www.khleuven.be

016 39 86 60 - info@khleuven.be

KHLEUVEN Voel de vonk

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN
Associatie Katholieke Universiteit Leuven

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 18
20 maart 2006

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Bram 'hermelijn' Delen

Redactiesecretaris & V.U.:
Gijs 'wasbeer' Van Gassen

Redactie:
Robin 'robijntje' Broos, Tom 'ijsbeer' Van Breussegem & Roman 'lama' Verraest

Medewerkers deze week:
Elke 'poolvos' Desanghere, Dries 'yak' De Smet, Bruno 'mammoet' Devel, Ilse 'panda' De Witte, Katleen 'konijn' Gabriëls, Maarten 'teddy' Goethals, Jelle 'zeehondje' Goossens, Simon 'walrus' Horsten, Joos 'cavia' Roets, Arne 'lynx' Saeys, Jozefien 'dalmatiër' Van Beek, Nele 'zebra' Van Doninck, Kris 'koala' Vanelderden, Hanne 'bizon' Vermeiren & Geert 'nerts' Zagers

Cartoons:
Negu & Shellac

Lay-out:
Robin Broos, Tom Van Breussegem, Nele Van Doninck & Gijs Van Gassen

Eindredactie:
Bram Delen & Gijs Van Gassen

Internet:
www.veto.be
www.kuleuven.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, knuffelige pelsdieren, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.
Lezersbrieven en

vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Freddy

Agenda & Ad Valvas

KATECHETIKA

Springparty op 21/03 in Odil

SCIENTICA

Galabal op 25/03

VRG

Galabal op 24/03 in De Waterhoek in Geetbets. Er is een gratis busdienst van op het Fochplein. Kaarten zijn te verkrijgen op het VRG secretariaat aan 13 euro/15 euro (Tiensestraat 53).

VRG Challenge: sportevenement op het Fochplein. Inschrijven per ploeg (10 euro) op het VRG secretariaat (Tiensestraat 53). Ook niet deelnemers zijn welkom voor een hapje en een drankje.

Berichten

Vlaamse scriptieprijs

Elk jaar opnieuw kost het duizenden studenten bloed, zweet en tranen om een afstudeerscriptie af te leveren. En elk jaar weer verdwalen de meeste van die werkstukken voorgoed in de catacomben van onze academische instellingen.

De Vlaamse Scriptieprijs wil graag een aantal scripties van dit droevige lot redden. Daarom looft de Vlaamse Scriptieprijs elk jaar een geldbedrag van 3.500 euro uit. Studenten sturen hun scriptie naar de Vlaamse Scriptieprijs, vergezeld van een publiceerbaar of 'journalistiek' artikel dat een synopsis is van die scriptie (max. 7.000 tekens). De jury kijkt vooral naar de journalistieke bruikbaarheid van de thesis, dat wil zeggen de mate van originaliteit, spraakmakendheid en toegankelijkheid in de onderwerpkeuze en de uitwerking daarvan. De winnaar krijgt 2.500 euro. Het artikel kan gepubliceerd worden in een aantal Vlaamse kranten.

De student stuurt een exemplaar van zijn of haar scriptie naar de Vlaamse Scriptieprijs en dit vòòr 2 oktober 2006. (Alleen TIJDIG ingediende én VOLLEDIGE inzendingen komen in aanmerking.) Deze thesis is vergezeld van een vlot geschreven publiceerbaar artikel (max. 7000 tekens en in

vijfvoud gekopieerd). De student moet dit schooljaar afstuderen en bovendien slagen voor zijn eindexamen én thesis (bewijs wordt meegeleverd). De student vergeet niet om het inschrijvingsformulier erbij te voegen. De genomineerden worden bekend gemaakt in de loop van november. De uitreiking vindt in december 2006 plaats. Plaats en datum worden nog nader bepaald. De Scriptieprijs wordt georganiseerd onder de auspiciën van de Koninklijke Vlaamse Academie van België voor Wetenschappen (Brussel) en Kunsten en de Koninklijke Academie voor de Nederlandse Taal- en Letterkunde (Gent).

Koop de dag van toen

Vroeger was het leuker. Op 25 april verrassen de kringwinkels Spit alle snuisteraars en schattenjagers. Op die dag zijn er extra veel retrospullen te koop. Nostalgie uit de fifties, charmante hebbedingetjes uit de sixties en funky rariteiten uit de seventies.

Je kan terecht in de Ijzermolen straat 10 in Heverlee of de Nieuwstraat 28 in Wespelaar.

Oplossingen

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	s	k	a		i	t	h	a	k	a
2	o	n	l	i	n	e		r	i	a
3	r	u	s	s	e	l	l		p	l
4		d	m		s	e	i	n		b
5	a	d	a	m		r	e	a	l	o
6	r	e	a	a	l		p	l	e	t
7	d		r	a	a	p		a	m	
8	u	c		k	a	r	n	t	o	n
9	i	r	a		r	a	v	e	e	l
10	n	u	d	i	s	t		n	n	o

7	8	6	3	1	5	2	4	9
1	4	9	8	2	6	3	5	7
3	5	2	4	7	9	8	6	1
4	3	5	6	9	1	7	2	8
2	6	1	7	8	3	5	9	4
8	9	7	2	5	4	1	3	6
6	7	3	1	4	2	9	8	5
5	1	4	9	3	8	6	7	2
9	2	8	5	6	7	4	1	3

Cultuurkalender

MUZIEK

Musicologicaconcert: Kunst in de muziek
Dinsdag 21/03 om 20u30, Grote Aula
Maria-Theresiacollege, St.-
Michielsstraat 6

Solidariteitskoor Pati Pati
Dinsdag 21/03 om 20u, Sint-Jan-de-
Doperkerk, Groot Begijnhof,

Vadermoord: Nona Mez aka Buffalo Tom +
Jasper Steverlinck aka Nina Simone
Woensdag 22/03 om 20u30, STUK
Studio, Naamsestraat 96, www.stuk.be

UUR KULTUUR: Buurman - Rock en rustig in
het Nederlands

Woensdag 22/03 om 22u, Grote Aula,
Maria-Theresiacollege, St.-
Michielsstraat 6,
www.kuleuven.be/cultuur
Spinvis + Grim
Woensdag 22/03 om 20u,
Schouwburg, Bondgenotenlaan 21,
www.spinvis.be

Koor en Orkest Lemmensinstituut: Bach - H-
Moll-Messe

22 en 23/03 om 20u,
Lemmensinstituut, Herestraat 53

Universitair Symfonisch Orkest: Lenteconcert
23 en 24/03 om 20u15, PDS,
Debériotstraat 24,

Ellroy: cd-voorstelling
Vrijdag 24/03 om 20u30, STUK
Labozaal, Naamsestraat 96,
www.ellroy.be

Arno
Zaterdag 25/03 om 20u, Zaal Het
Depot, Martelarenplein 12,
www.arno.be

THEATER

Skagen: La Merde
21 en 22/03 om 20u30, STUK
Soetezaal, Naamsestraat 96,

Tonic & TheaterMalpertuis: De Falloforen
Woensdag 22/03 om 20u, Wagehuys,
Brusselsestraat 63

Braakland/Zhebuilding: Dansen Drinken Betalen
22 t.e.m. 25/03 telkens om 20u, Molens
Van Orshoven, Stapelhuisstraat 15,
www.inbreek.be

FILM

Gespreksavond met Luc Dardenne
Woensdag 22/03 om 20u, 20u aula
Zeger Van Hee (lok. 91.56)
Tiensestraat 41, www.spes-forum.be

EXPO

Hyperbolic
24/03 t.e.m. 21/04, ma-vr 11-18u, zo
14-17u, STUK Expozaal, Naamsestraat

Flashbulbs-installatie
17/11/05 t.e.m. 30/04/06, telkens ma-
do 9u-20u, vr 9u-17u, za 9u-12u30,
Centrale Bibliotheek, Ladeuzeplein 21

Broedertwist: België en Nederland en de
erfenis van 1830/1831

03/02 t.e.m. 30/04 telkens di-za 10-
17u, zo 14-17u, Museum Vander
Kelen-Mertens, Savoyestraat 6,
www.1831.be

577,4 The distance between
16/02 t.e.m. 02/04, verschillende
locaties in leuven, www.leuven.be

De Viking, vriend en vijand
16/02 t.e.m. 31/03, ma-do 9-20u, vr 9-
17u, za 9-12u30, Tentoonstellingszaal,
Universiteitsbibliotheek,
Ladeuzeplein 21

Vaarwel, wat lelijk is: stukken uit collectie
Poëziecentrum

23/02 t.e.m. 07/04, ma-do 09-20u, vr
09-17u, za 09-12u30, Centrale
Bibliotheek, Ladeuzeplein 21

FUIF

Fataal: DJ Raz, Frères Deluxe + DJ Cause
Donderdag 23/03 vanaf 23u, Musicafé,
Muntstraat 5, www.fataal.be

Mail uw activiteiten naar cultuur@veto.be

Ithakanalyse: het kunsteiland bezocht

Ithaka was vorige week prominent aanwezig in Veto, en Veto ook in Ithaka. De neerslag van een kritisch bezoek aan het kunstenfeest kan dus onmogelijk achterwege blijven. Zo weet u tenminste wat u gemist heeft en wat niet.

Simon Horsten

De rode draad van Ithaka 14 was een groene lijn. Het Farmaceutisch Instituut, waar het kunstenfestival doorging, is namelijk een doolhof, en zonder leidende hand zou je nooit je weg vinden in het gebouw — laat staan de kunstwerken. Dus hadden de organisatoren het puike idee om de te volgen route op de grond aan te duiden met groene tape. Groen was dit jaar trouwens een alomtegenwoordige kleur: de lampen lieten een groene schijn vallen over de gangen, en er was ook nog iets met kikkers en afwasmiddel, maar later meer daarover.

WHISKY

Zoals steeds was het thema gelinkt aan het gebouw. Ditmaal mochten de beeldende kunstenaars zich inleven in 'Artistic Chemistry'. Met wisselend succes, zo bleek. Evita Appendin stelde een werk tentoon dat 'Design for making a first impression' heette: een meisjeskostschoolachtige outfit die aan

kleerhangers hing, aangevuld door foto's van de kleren mét meisjesvulling. Best wel aardig, maar nu niet meteen om van door je dak te gaan. Het was dan ook geen 'Design for making a great impression'.

Daan Theys kon best bekoren met een gipsen dronkaard in een charmant nagebouwd visserscafeetje. Vormelijk vrij conventionele kunst, maar daardoor waarschijnlijk ook toegankelijker voor het gros van het publiek. De whisky in de glazen was alleszins echt. Een voor de ontvankelijke bezoeker bijzonder intense 'artistieke ervaring' was het spel van klank en beeld van Ruben Hoogewys en Frouke Van Gheluwe. Het duo toonde indringende en ongecompliceerd gemonterde close-ups van gehakt, een oog en ander levend vlees, terwijl de ruimte doordesemd was van de zuig-, slurp- en wel meer door de computer gemuteerde geluiden. 'mOrbidO' was op een eigenaardige manier erg intrigerend.

Op de eerste verdieping had Kenny Verberckmoes een *ready made* geplaatst zonder titel en zonder noodzaak. Misschien ziet Jan Hoet wel iets in hoopjes bij elkaar gegooide studentikoze rommel, wij alleszins niet. Een frase van een bezoeker: "Als dit kunst is, dan is mijn bureau nog kunstiger". Dit is het soort kunst waar kuisvrouwen 's nachts badend in het zweet van wakker worden. Maar ach, we zullen het wel niet begrepen hebben, zeker?

Een verademing was de gestileerde lo-

den duik-stadsboot van Sylvester Vandeweghe, 'Subcity'. Mooie detailfoto's van het ruwe materiaal tooiden sober en zelfverzekerd de muren. De uitgebreide verantwoording die de kunstenaar op papier had gezet gewaagde van 'de menselijke drift en fantasie naar de verloren stad Atlantis', maar voor ons moet het kunstwerk *an sich* volstaan, wat het hier met verve deed. En ja: de speciaal voor sauna's opgenomen walvisgeluiden in de achtergrond doen het altijd goed.

Voor we het vergeten: de *in situ*-installatie van Bart Popleu mocht er best wezen. Bart liet in een van de imposante labo's kerkmuziek weerklinken, wat in combinatie met de vrolijke glasramen een eigenaardige chemisch-sacrale sfeer naliet. 'Signs on the wall and in the thin air' was niet gedurfd, maar een prettig tussendoortje. Maar dit moeten we nu toch kwijt: waarom dienen de titels van kunstwerken toch zo vaak Engelstalig te zijn? Is dat dan artistiek? *Well, guess what we think.*

SOPJE

De met een sprookjesachtige naam begiftigde Klaarke Meert, die met de titel van haar werk toch minstens deels de goede kant uitging: 'ROOD — work in progress', exposeerde zeer fragmentarisch en verscheiden in een aantal kleinere lokalen. Het werk vormde echter één geheel, en concentreerde

zich vooral op de stad, de lucht en 'de verknippering van de postmoderne maatschappij'. In een aanpalende kamer waar we blijkbaar niet hadden mogen binnengaan, troffen we een enorme berg gruis, boeken en glas aan. We dachten meteen terug aan Kenny.

Björn Gielen en Joeri Steeno brachten "een artificieel landschap naar binnen". Vooral de meest jongensachtige bezoeker, die zich bij al die kunst maar met moeite koest kon houden, kon hier zijn hart ophalen: bellen blazen met het groene sopje dat in de grote bokalen zat, en vooral de speelgoedkickers die gedemonteerd aan de wand hingen laten kwaken dat het een lieve lust was. Dit was het minst politiek correcte kunstwerk, maar wel het populairste.

Ithaka 14 was al bij al een geslaagde avondvulling, maar ontbeerde vooral een paar écht sterke werken. Er mag best strenger geselecteerd worden, hoewel deze editie wel het absolute minimum aan mensen die exposeren had. Met minder kunstenaars zou Ithaka maar een (f)lauwe bedoening worden. Professor Buekers zei in zijn openingstoespraak van Ithaka, alluderend op Odysseus, dat "iedereen wel liever veertien jaar bij Calypso op een eiland zou willen blijven." Kan Ithaka de thuiskomst dan niet spannender maken?

(foto's Roman Verraest)

